

Val serija poglavlje 13

3 – 5 kôd:

Putovanje od Jeruzalema do Hrastovog otoka (Oak Island) preko Pirineja

Sada je vrijeme povratka na jedan važan niz naznaka danih od strane Kasiopejaca glede onoga što zovemo "kôd 3 – 5". Tako je komplicirano da sam očajavala da li ću ikada uspjeti to objasniti bez da smutim čitaoca, ali, pokušat ću. Molim vas da razumijete da je tamo bilo toliko niti koje sam slijedila, separirala ih i slijedila jednu po jednu, iako su se neke stvari dešavale istovremeno, ili se pak preklapale u vremenu. No, na kraju smo ipak došli do nekih stvari. Kao što čitatelj već zna, tema kôda 3 – 5 prvi je put iznešena 11.11.1995. Mnogi su ljudi pitali o slučaju te dvostruke jedanaestice i nadam se da ću moći dati neke naznake za rješavanje te zagonetke kako budemo išli naprijed. No, skretati ćemo na nekoliko sporednih tema prije no što se vratimo nazad kôdu na prikladan način, a počinjemo sa učestalom potrebom za skretanje s teme već ovdje, na samom početku. Vidite, cijeli je problem započeo stavkom Isusa. Iako već imam iskustva da je prizivanje "imena Isusovog" zapravo imalo malo (ako i uopće) efekta u slučajevima kada sam se bavila egzorcističkim aktivnostima, (bilo je to prilično uznemirujuće), još uvijek sam bila u modusu standardnih Fundamentalističkih New Age vjerovanja da će određenje stajališta ili učenja o Isusu iz bilo kojeg kanaliziranog izvora biti od pomoći pri određivanju "orijentacije" tog izvora, i poštediti vas mnoštva daljnjih problema. Poput većine "Starijih New Agera", još uvijek sam sve mjerila standardima Edgara Caycea. I tako, postavljali smo naša "Isus pitanja" kao vrstu "testa" za Kasiopejce.

Citat:

P: Tko je bio Isus od Nazaretha?

O: Napredan duh.

P: Da li je Isus bio individua koja je imala psihičke ili neobične moći od rođenja?

O: Blizu.

P: Da li je imao svijest od početka njegovog života da je u neku ruku specijalan ili izabran?

O: Da.

P: Da li je Isus rođen u bezgrešnom začecu; odnosno da li njegova majka nije imala seks sa čovjekom s kojim je zatrudnjela?

O: Ne.

P: Imala je seks sa muškarcem i zatrudnjela s njim?

O: Da.

P: Tko je bio čovjek s kim je imala seks i zatrudnjela?

O: Tonatha.

P: I tko je bio ta individua, Tonatha?

O: Poznanik.

*P: Je li zbog nekog razloga selektiran od strane drugig bića ili sila, da bude biološki otac Isusa?

O: Blizu.

P: Možete li nam dati neke detalje o njemu?

O: Bio je član Bijele Sekte.

P: Što je to Bijela Sekta?

O: Također znani i kao Arijevci. [Ovo mi je baš promaklo]

P: Je li Marija bila član grupe Esena?

O: Da.

P: Je li taj čovjek također bio član grupe Esena?

O: Ne.

P: A taj čovjek, Tonatha, je bio izabran da bude biološki otac Isusa?

O: Da.

P: Zašto se Marija nije udala za njega? [Laura – vječiti romantik!]

O: Osjećaji su bili krajnje privremeni. Pod uticajem telepatske sugestije. Hipnoza nivoa 1.

P: Kojeg datuma, brojeći unatrag prema našem kalendarskom sistemu, je Isus rođen?

O: 01.06. minus 14.

P: U kojem dobu dana je rođen?

O: 6 ujutro.

P: Da li je u to vrijeme bilo kakvih neobičnih nebeskih događaja, zvjezdanih ili planetarnih položaja?

O: Ne.

P: Koja je bila zvijezda koju je Magi vidjela na istoku koja ih je vodila na mjesto gdje je rođen? Da li je bilo događaja gdje je Magi došla da bi dala darove?

O: Blizu.

P: Tko je došao da bi poklonio darove?

O: 3 proroka.

P: Iz koje su zemlje došli ti proroci?

O: Iran. Također znan kao Perzija. ['Perzijska veza' se kasnije pokazala kao VRLO značajna!]

P: Koja je bila "zvijezda" koja je pokazivala prorocima...

O: Svemirski brod.

P: Koja vrsta svemirskog broda?

O: Matični.

P: Otkud je došao matični svemirski brod?

O: Drugog realiteta.

P: Da li to znači da drugi realitet kao dimenzija ili denzitet?

O: Da.

P: Da li mi znamo za te druge realitete ili denzitete ili druge sunčeve sustave ili planete?

O: Djelomično.

P: Isus je odrastao do 12 godina, kada je postao Bar Mitzva, da li je to točno?

O: On je postao Bar Mitzva sa 10 godina. Aramejski obred.

P: Da li je Isus za vrijeme njegovog odrastanja išao po drugim zemljama i učio od strane drugih učitelja?

O: Ne.

P: Gdje je učio svoje sposobnosti i trenirao?

O: Kanalizirano mu je.

P: Da li je ikad u svom životu putovao u Indiju?

O: Ne. [Ovo nas je iznenadilo jer mnogi kanalizirani izvori tvrde da je to istina]

P: Da li je putovao u Egipat i podvrgao inicijaciji u Velikoj Piramidi?

O: Ne. [Ovo nas je također iznenadilo kao suprotnost našim očekivanjima, jer je to bio dio New Age dogme!]

P: Živio je cijeli život u Palestini? [Na neki način sam bila nepovjerljiva!]

O: Blizu. Na tom području općenito. Biblija nije sasvim točna.

P: Kad je Isus posjetio svadbu u Cani, čije je to bilo vjenčanje?

O: Nije se desilo.

P: Da li je Isus nahranio tisuće ljudi sa nekoliko riba i malo kruha?

O: Ne.

P: Da li vi kažete da su sva čuda iz Biblije mitovi?

O: Zapamtite, to su iskrivljene informacije preinačene poslije čina u svrhu političke i

ekonomske dobiti i kontrole.

P: Recite nam što je Isus ustvari bio.

O: Učio je spiritualne istine onima koji su ih tražili.

P: I što je bio temelj tih spiritualnih učenja?

O: Kanalizirane informacije iz viših izvora.

P: Koja je istina koju je Isus učio?

O: Da su svi ljudi voljeni od strane Kreatora i da su svi JEDNO sa istim.

P: Da li je izvodio čuda?

O: Neke.

P: Možete li nam reći jedno ili dva?

O: Lječenje.

P: Da li je mogao doslovce izlječiti sa dodiranjem njegove ruke?

O: Da.

P: Da li je radio egzorcizme?

O: Blizu.

P: Da li je Reiki metoda koju je koristio za lječenje, ili nešto slično?

O: Da.

P: Ima li mogućnosti da pojačamo Reiki energiju da ju napravimo dovoljno jakom da netko napravi u vrlo kratkom vremenu ono za što nam sada treba više vremena? [Kako je izgleda očito Isus činio]

O: Da.

P: Što možemo učiniti da povećamo Reiki energiju?

O: Postignite visoku spiritualnu čistoću.

P: Da li su jedina čuda što je radio, lječenja?

O: Ne.

P: Koja je druga čuda radio?

O: Telekinezu.

P: Da li je hodao po vodi?

O: Ne.

P: Da li je pretvorio vodu u vino?

O: Ne.

P: Da li su to samo priče?

O: Da.

P: Koja je svrha priča?

O: Kontrola.

P: Da li je Isus bio razapet na križ?

O: Ne.

P: Da li je netko bio razapet na križ i predstavljao da je Isus?

O: Ne.

P: Nije bilo razapinjanja, nije bilo uskrsnuća nakon tri dana, da li je ovo točno?

O: Blizu.

P: Dobro, što je istina u vezi svega toga?

O: Proveo je 96 sati u komatoznom stanju u pećini pokraj Jeruzalema. Kada se probudio, prorokovao je svojim učenicima i zatim napustio pećinu. 27.000 ljudi se okupilo zbog pojave Matičnog broda koji ga je {Isusa} povukao unutra pomoću zrake svjetlosti.

P: Kad je ušao u taj san? Da li je jednostavno otišao jednog dana i zaspao i onda je stigao brod i pokupio ga?

O: Blizu.

P: Dakle, činilo se njegovim sljedbenicima da je umro?

O: Oni su to mislili.

P: Da li se ustao i rekao nešto nekome prije nego što je napustio Zemlju brodom?
O: Da.
P: Da li se vratio u život...
O: Da.
P: I onda mu je rekao stvari koje je vidio u tom produženom meditativnom snu. Da li se to dogodilo?
O: Blizu.
P: Dobro, što se dogodilo?
O: Rekao je proročanstva, a onda obznanio eventualni povratak.
P: Da li su te informacije koje je prenio dobio u tom periodu produženog spavanja?
O: Da.
P: Koliko dugo je spavao, ili bio u tom polu-smrtnom stanju?
O: 96 sati.
P: I onda, došao je brod i odvezao ga, da li je to tačno?
O: Da. Pod svjetlosnom zrakom.
P: Ima li neke specijalne snage ili naprednog u molitvi u ime Isusa?
O: Da.
P: Dakle, ako on nije umro i oslobodio svoj duh na zemaljskom planu (nivou), kako je dao on tu snagu?
O: Molitve idu k njemu.
P: I što on radi kad čuje molitve onih koji mole?
O: Određuje njihovu potrebu u odnosu na pozadinu individualnog duševnog razvoja.
P: Kažete da kada se osoba moli Isusu, da on radi neku vrstu izbora, da li je to tačno?
O: Da.
P: Pa kako on to može kad mu se mole milioni ljudi istovremeno?
O: Duševna razdioba.
P: Što mislite pod duševnom razdiobom?
O: Samo-objašnjivo.
P: Mislite duševna razdioba kao u staničnoj mezozi gdje se stanica razdjeli i replicira sebe?
O: Ne.
P: Da li se Isusova duša dijeli?
O: Da.
P: Koliko puta se ona podijeli?
O: Neograničeno kao projekcija svijesti.
P: I što se desi tom dijelu duše koja je odjeljena ili projicirana?
O: To nije dio duše.
P: Što je to?
O: To je replika (kopija originala).
P: Da li je svaka replika potpuno identična originalu?
O: Da. I ne.
P: U kojem smislu je replicirana duša drugačija od originalne?
O: Nije sposobna dati individualnu pažnju.
P: Da li se bilo tko od nas može tako replicirati ako zaželi?
O: Može pod istim okolnostima. Način na koji proces radi je sljedeći: Kad je Isus napustio zemaljski nivo, otišao je u drugu dimenziju ili denzitet realiteta, zbog čega su sva "pravila" zbog svijesti vremena i prostora potpuno drugačija od načina na koji su shvaćeni ovdje. Na tom dijelu vremena i prostora, njegova duša koja je bila/je još u fizičkom realitetu, bila je smještena u stanje nečega sličnoga kao obamrlost i jednoj vrsti napredne forme nesvijesti. Od te točke pa do danas, njegova duša je bila replicirana iz stanja te nesvijesti u svrhu da svi koji ga prizovu ili trebaju biti s njim ili trebaju pričati s njim, mogu to učiniti na individualni

način. Njegova duša može biti replicirana na beskonačno - toliko puta koliko je potrebno. Proces replikacije proizvodi stanje hiper-svjesnosti u svakoj "verziji" duševne svijesti.

P: Da li je Isus u stvari u stanju odsutnosti, dobrovoljno u drugom nivou postojanja, izabrao da se odrekne svog života u ovom nivou da bi neprekidno generirao replikacije njegovog uzorka duše za druge ljude koji prizivaju pomoć (asistenciju)? Kao neka vrst "šablonskog generatora?"

O: Da. Baš tako.

P: Ako ga netko pozove više od jedamput, da li dobiva duplu "dozu"?

O: Definirajte.

P: Ako netko ponavlja pozive upomoć Isusu, da li dobiva ponavljane replikacije ili dodatnu snagu, moć ili bilo šta takvoga?

O: No.

P: Drugim rječima, jednom kad netko ostvari konekciju, to je to?

O: To je sve što je potrebno.

P: Da li je neka druga duša voluntirala za takav zadatak?

O: Da.

P: Koliko duša to čini sada?

O: 12.

P: Možete li imenovati neku od njih?

O: Buda, Mojsije, Shintanhilmoon. Nagailikiga. Razni stupnjevi. Isus je trenutno najjači.

U jednu ruku, ono što su Kasiopejci bili govorili o Isusu bilo je "utjeha" u tome što je objašnjavalo izvjesnu "dostupnost" šablona, koja je mnogima izgledala vrlo stvarna, dok istovremeno vraća odgovornost za evoluciju duše, ili Slobodnu Volju, pojedincu; u drugu ruku, oni su jasno i nedvosmisleno bili govorili da nije bilo RASPEĆA za "spasenje putem milosti"! Je li Isus bio razapet? Pa, u ovoj točki milijuni ljudi vjeruju da su "spašeni." Dakle, to je poprilično velik problem! Stvar je u tome što "plodovi" ove doktrine teže da prikažu jedano "izuzeće" Nas u odnosu na Njih modusa mišljenja koje nas vraća natrag na problem Slobodne Volje – da li mi biramo jer je izbor opterećen, ili JEDINI "dobar" izbor, ili zaista imamo SLOBODNU volju? Kao što smo već primijetili, ideja o ma kojem "jedinom načinu na koji čovjek može biti spašen", predstavlja Naci Duhovnost. Pored toga, objašnjenje je izgledalo kao da je bilo zaista nekog zgodnog događaja NEKE vrste koji je slijedio peiod misterijske inicijacije i da je to bio događaj koji je kasnije "mitologiziran" u priču o Raspeću koja je slijedila općenite smjernice svih religija "patničkih spasenja" u povijesti. Nisam znala što bih mislila o ovome. Nije prošlo puno vremena nakon toga, kada sam naišla na sljedeći pasaż u Manly Hallovoj knjizi Tajna učenja svih doba:

Citat:

"Prema popularnoj koncepciji, Isus je bio razapet tijekom tridesetereće godine svoga života i u trećoj godini Svoje svećeničke službe koja je uslijedila nakon njegovog krštenja. Oko godine 180-e KE, sveti Irenej, Lyonski biskup, jedan od najeminentnijih pred-Nicenskih teologa, napisao je Protiv Hereze, jedan napad na doktrine Gnostika. U ovom djelu Irenej proglašava iznad autoriteta samih Apostola, da je Isus živio dulje, dočekavši starost. ... prvi dio ranijeg života zauzima 30 godina, a produžuje se i do 40-e, što će svatko priznati; **no iz četrdesetih i pedesetih čovjek ide u starost, što ju je naš Gospodin posjedovao, dok je još uvijek popunjavao mjesto učitelja u uredu, baš kao što Evandjelje i svi stariji svjedoče;** ...[Hall]

Pa, očito je da je ovo "Evandjelje" na koje se Irenej poziva kao na svjedočanstvo da Isus nije patio i

umro, – nestalo! No, komentirajući prethodni Irenejev pasaż, teolog Godfrey Higgins napominje da je to srećom izbjeglo rukama onih uništavača koji su pokušali izraziti konzistenciju Evanđeljske naracije putem uništenja svih takvih tvrdnji. On također primjećuje da je doktrina raspeća bila **uznemirujuće pitanje** između Kršćana čak i tijekom drugog stoljeća.

Citat:

"Irenejev dokaz, " rekao je, "ne smije biti diran. Na svakom principu kritike i doktrine mogućnosti, on je besprijekoran." [Anakalipsa, G.Higgins, London, 1836., citiran od strane M.P.Halla]

"Dalje bi trebalo biti napomenuto da je Irenej pripremio ovu izjavu kako bi proturječio još jednoj očiglednoj struji u njegovom dobu, kako bi uticao na tvrdnju da je svećenička služba Isusova trajala samo jednu godinu. Od svih ranih Otaca, Irenej, pišući unutar 80 godina nakon smrti sv.Ivana Evangeliste, bi trebao imati razumno preciznu informaciju. Ako su učenici sami povezivali da je Isus živio do starijeg doba u tijelu, **zašto je proizvoljno izabran zagonetan broj 33 da simbolizira trajanje njegovog života?** Jesu li incidenti iz Isusova života namjerno promijenjeni tako da se Njegova djela pobliže uklapaju u šablonu uspostavljenu od strane brojnih Bogova-Spasitelja koji su mu prethodili?" [Hall, 1928, 1988.]

Pored stavki koje su o Isusu bili rekli Kasiopejci, ovdje imamo jednu od naših zagonetki, broj 33, koji se eto, pojavljuje baš i u Bibliji. No to je bila tek prva od mnogih. Ponovo čitamo M.Hallova Tajna učenja svih doba:

Citat:

Upotreba šifri odavno se pokazala kao nužna u diplomatskim i vojnim krugovima, ali je moderni svijet previdio važnu ulogu kriptografije u literaturi i filozofiji. ... Šifre su skrivene na najsuptilnije načine: u vodenom žigu, uvezane u korice drevnih knjiga, u nesavršenom obilježavanju stranica, ekstrakcije prvih slova prvih rečenica, u ilustracijama ... **Ako oni koji su zainteresirani za istraživanje Slobodnog Zidarstva {Masonstva} uzmu u ozbiljno razmatranje ovaj subjekt, mogli bi naći u knjigama i rukopisima šesnaestoga i sedamnaestoga stoljeća informacije neophodne da premoste jaz u Masonskoj povijesti, koji trenutno postoji između Misterija drevnog svijeta i Vještine Zidarstva posljednjih tri stoljeća.** Arkane {tajne} drevnih misterija nikada nisu otkrivene nečistima osim putem medija i to u simbolima. Simbolizam upotpunjuje dvostruko skrivanje svetih istina od neiniciranih, i njihovo otkrivanje samo onima koji su kvalificirani da razumiju simbole. Oblici su simboli bezobličnih božanskih principa; simbolizam je jezik Prirode. ...Najpoznatija od svih literarnih kriptograma je poznata dvoslovna šifra opisana od Sir Francisu Baconu u njegovom djelu De Augmentis Scientiarum. Lord Bacon razvio je sistem u svojoj mladosti u Parizu. Dvoslovna šifra {biliterar cipher} zahtijeva uporabu dva stila slova, jedan uobičajeni, a drugi posebno sječen. Razlike između dvojih slova ponekad su tako minuciozne da je potrebno dobro povećalo da bi se pronašle. ...U odnosu prema dvoslovnoj šifri, Lord Bacon izražava ju kao omnia per omnia. **Šifra može biti umetnuta u/kroz cijelu knjigu, biti ubačena u vrijeme printanja bez da to izvorni autor knjige zna,** jer ne zahtijeva nikakve izmjene ni riječi ni punktuacija. ...Autori ponekad temelje svoje kriptograme na numeričkoj vrijednosti njihovih imena; npr., Sir Francis Bacon opetovano je koristio kriptički broj 33 – numerički ekvivalent njegova imena. [Hall, jubilarno izdanje, 1988.]

Negdje usput sam pročitala da su svi rukopisi različitih knjiga Biblije koji su bili prevedeni pod patronatom Kralja Jamesa, bili pohranjeni, dati na čuvanje Sir Francisu Baconu. Očito ih je imao u svom posjedu kroz godinu dana, ali nema izvješća o tome što je on radio sa njima. Bilo je predloženo da je činjenica o Isusovim godinama, da je razapet sa 33 godine, zapravo “potpis” Lorda Bacona. No, zacijelo bi bilo interesantno imati originalan primjerak prve verzije Biblije Kralja Jamesa radi pregleda za moguće kodiranim informacijama! Kasnije sam došla do prijedloga da je “kodirani potpis” Lorda Bacona u Novom Zavjetu bio dokaz da je bilo masonske zavjere uključene u produkciju mita o Isusu. Za Bacona je također bilo rečeno da je bio u formiranju Rozenkrojčera {Rosicrucians, društvo Ruže i Križa}, a drugi su govorili da je umro “filozofskom smrću.” To znači da je primio “veliko djelo” alkemije koje dodjeljuje uspješnim studentima dar besmrtnosti, a da je na njegovo mjesto pokopan sanduk sa kamenjem. Navodno oni koji “lažiraju svoju smrt” na ovaj način ostavljaju neku vrst “traga” o onome što se zaista dogodilo, a trag da je Lord Bacon zadobio veliko djelo bio je u činjenici da je umro nakon što je pojeo pokvarenog pijetla – a pijetao je drevni simbol alkemije. Nakon “sprovoda”, novi Majstor Alkemičar, koji sada ima natprirodne moći, zauzima svoje mjesto u redu sa onima koji su se već “uzdigli” u ovo “novo stanje postojanja”, te se stoga mogu pojavljivati i nestajati po volji onima koji su spremni primiti dublje upute, koji su se pokazali vrijednim kroz svoj rad, volju i namjeru.

Sve mi je to bilo vrlo zanimljivo te sam ponovo pročitala knjige o alkemiji, teorijama o navodnim šiframa kodiranim u djela Šekspira, za koje se tvrdilo da su pseudonim ili Lorda Bacona ili kabaliste ili alkemičara čiji je projekt bio da očuvaju svoje tajne za sljedeće generacije da ih dekodiraju. U međuvremenu pročitala sam mnoge radove, i za i protiv, o masonskim 'urotama' za preuzimanje svijeta, i kako se broj 33 opetovano pojavljivao kadgod bi oni imali svoje prste u nečemu. Predloženo je da je čak i Kenedijeva smrt bila dio masonskog plana vladanja svijetom – ili, najmanje, vladanja njime iz pozadine – i gdje sam gledala postojali su ljudi koji su pravili raznorazne neobuzdane tvrdnje ili pretpostavke o opetovanom pojavljivanju broja 33. U sadašnje vrijeme imamo tvrdnje sljedbenika Davida Ickea da je smrt princeze Diane bilo “masonsko žrtvovanje”, i da su svi članovi europskog plemstva tajni masoni, reptilska bića koja mijenjaju oblik i sa krvavim apetitima. U međuvremenu masoni i shrineri {članovi drevnog arapskog reda plemstva Mističkog Svetilišta – p.p.} grade dječje bolnice, općenito čine dobra djela, i mali je broj ljudi koji nemaju pokojeg masona u obiteljskom stablu.

Pa, sa svom tom konfuzijom, sa svim “dokazima” koji upućuju na ovo ili na ono, bilo je teško to sve razvrstati i ustanoviti “tko je tamo bio prvi!” Najprije bih bila uvjeren da su masoni najlošija gomila na planeti, onda bih naišla na članak ili knjigu koja bi tvrdila potpuno suprotno, sa jednako toliko “dokaza”. Negdje tijekom tog rada došla sam do nekog pamfleta koji je tvrdio da je Novi Zavjet napisan od strane bogate i moćne aristokratske rimske obitelji, Calpurnius Pisos, i da su sve knjige unutar tog djela, napisane između 70 – 140 KE. Taj je pamflet tvrdio da je postojao “unutrašnji krug” onih koji su ovo znali, i koji je uključivao Boccaccia, Beacons/Shakespearea, Cervantesa, Rabelaisa, Tolstoya, Milтона, Spensera, Tennysona, Thackeraya, Kiplinga, Stevensona, Poea, Olesona, Browninga, Noyesa, Lewis Carrolla, A. Conan Doylea, Vernea, Bauma, Tolkiena itd, itd, itd.

Moram priznati da je njihov dokaz bio prilično neodoljiv! Jedna od stvari koju je ovaj pamflet prikazivao bila je da je broj 22 bio kod za “Kristosa” a broj 19 “kod” za “Piso.” Broj 24, prema njihovom tumačenju bio je kod za “Isusa”. Tkogod ti ljudi bili, vidjeli su kodirane poruke u svemu, od reklama za krstarenje do crtanih stripova. Negdje otprilike u to doba, jedan moj prijatelj nabavio je rabljenu knjigu na buvljoj pijaci, i znajući za moje interesiranje za sve vezano uz drevne misterije, posebice Noin potop, prosljedio mi je tu knjigu. Zvala se Izgubljeni Preživjeli od Potopa, od Gerd von Hasslera, prevedeno sa njemačkog od strane Martina Ebona. Zacijelo ne biste očekivali da ćete tu naći

išta o Isusu, jel'? No, moramo se sjetiti čuvene Isusove napomene da će na "kraju vremena" biti "kao u daniima Noe", dakle na neki način dvije su se stvari ispreplele u mom umu. Kako sam čitala, došla sam do sljedećeg pasaža, i kosa mi se počela dizati:

Citat:

"U Bibliji se kaže: '...kada se čovjek počeo množiti na zemlji, i vidješe sinovi božji da su kćeri ljudske lijepe; i uzimahu ih za žene... i gospod reče moj duh neće uvijek težiti ka čovjeku, jer on je također i meso, a njegovo vrijeme {u mesu} bit će 120 godina.' Ovom božanskom objavom, zlatno doba, kada su bogovi i njihovi direktni potomci živjeli do 900 godina starosti, došlo je na kraj. Stotinama godina ovi su redci zbunjivali religiozne učenjake, jer direktni i doslovni prijevodi specifično donose izraz "sinovi božji" kao oni koji ganjaju ljudske mladenke. Prema tome, nekih 2000 godina bilo je posvećeno mnogim i uvijenim objašnjenjima, kako bi se došlo do izraza koji bi pojmi nešto što se ne uklapa ni u Bibliju, niti u nebeskog božanskog stvoritelja, ali je trebalo dati prikladno objašnjenje. Ovo je činjenica [od Potopa] da smo izgubili bogusličnu gotovo-besmrtnost i svi napori za pojačanjem kvalitete božanske krvi putem incesta – kao što su i vladari Inka i Faraoni pokušavali – morali su propasti. [...] božanska krv bila je razvodnjena. Ali bog je zaželio jednakost božanskom unutar čovjeka. Biblija nam govori: 'Napravimo čovjeka na svoju sliku, prema našoj sličnosti...' Napravimo čovjeka na svoju sliku je nekako diktatorska odluka demokratske većine unutar obitelji bogova, koja se nalazi u svim svjetskim mitovima. To nas dovodi do krucijalnog pitanja. Zaista je tako vitalno i kontroverzno da je sv. Bonifacije, kada ga je postavio Frizijcima tijekom svog misionarskog puta 5. juna 754.g. Ostao bez glave! Odrubili su mu je mačem! Danas možemo postaviti to pitanje bez da se suočimo sa mačem: ono glasi: Koje je ime Boga Stvoritelja? Koje je ime boga koji je upravljao zemljom prije potopa; tog boga nad bogovima, s pravom zvanim ocem bogova, a time i cijelog čovječanstva?

Da to čak još i pojednostavimo: ako je postojala visoko razvijena civilizacija prije više od 10.000 godina, upravljajući tada naseljenim svjetskim regijama, i ako je bog-kralj bio sposoban pomoći svojim suvremenikima u preživljavanju potopa, zasigurno bi ime tog vladara bilo prosljeđeno kasnijim generacijama preživjelih; tko je bio on? Znamo iz Epa o Gilgamešu, o strašnom Enlilu koji je bio odgovoran za potop. Ostali bogovi nisu imali visoko mišljenje o njemu, ali su ga se zato bojali. Njegov uticaj nije nikada prelazio granice Mezopotamije. Njegov antagonist, Shamash, Bog Sunca, uživao je veliki prestiž. Značajno je da je čak i danas ostao u Aziji kao figura magične snage, poput šamana. No čak i rani Egipćani zvali su svojeg Boga Sunca drugačijim imenom – Ra. To ne mora puno značiti, jer nam Platon govori da su Egipćani čak i tada razvili jedinstvenu civilizaciju vidokog stupnja, neprijateljsku prema nepoznatoj ranijoj kulturi. Egipatski izraz 'Ra' bio je integriran u jezik ranog Perua, gdje susrećemo godišnji sunčev festival Rami ili Raymi. Ali ova adaptacija bez sumnje datira natrag do perioda nakon potopa, kao i riječ 'Wotan'. To nam omogućuje da povučemo čvrstu crtu razdvajanja: u stanju smo eliminirati sve bogove koji su se pojavili u civilizacijama nakon potopa, kao stvoritelje kultura, graditelje gradova, magove ili agronome.

JEDAN bog za kojim tragamo, trebao bi biti otac – ili čak predak – ovih poslije-potopnih generacija bogova. Kao što je Tuisto, otac Mannusa, bio predak Germanske kulture. Tuisto? Može li to biti precizno? Ili je Tacit propustio shvatiti ime na ispravan način? Čudno povezivanje najtamnijeg i najsvjetlijeg samoglasnika u našem jeziku donosi čudnu asocijaciju. Naravno! To je Tiu, bog kojeg su rani Germani prizivali kada su napravili kalendar i imenovali jedan dan po njemu: Utorak {Tuesday, eng}. Inače je bio zasjenjen

uvijek prisutnim Wotan-Odinom, kao najvećim vladarem nebesa. Ova zamjena ide od najmanje tijekom Volkerwanderung, Velike Seobe koja je uzrokovala divovski preokret populacija na kopnu Euroazije. Mogli bismo čak pretpostaviti da, samo zbog toga što je Tiu (ili Ziu) bio premješten na nebesima, vrlo energični Wotan uspio je zauzeti njegovo mjesto u ljudskoj mašti i mislima. Bila je to sudbina kojom je Wotan doživljavao sebe kasnije kada su misionari posjekli iste one hrastove koji su bili posvećeni njegovoj božanskoj prisutnosti. Tiu – Zui bio je jedan od bogova predvođenih Odinom, poput Wotana. [...] Ja međutim mislim da naša potraga za originalnim imenom primarnog boga stvoritelja ne bi trebala zaglaviti u takvim minucioznim detaljima. Oni koji su preživjeli potop o kojima učimo iz Biblije i ranijeg Epa o Gilgamešu i drugim tradicijama, bili su zapravo oni koji su preživjeli raniji svijet bogova. [...] Preko tisuće godina, prosljeđivali su pregršt imena. Nema sumnje, točnost o izvornom značenju tih imena jednostavno je mogla biti zaboravljena tijekom dugog, dugog vremenskog razdoblja.

Ako se koncentriramo na božanstvenost boga Ziu, otkrivamo slijedeće:

- Zius je bio najviši bog sjeverne Europe;
- Kao Zeus, bio je najviši bog drevne Grčke;
- Kao Jupiter (Iu-Pitar = Tius Pater) bio je otac bog drevnog Rima
- Kao Deus (iz kojega deriviramo Deity, {eng. - Božanstvo}) bio je temeljni koncept nebeskog, jedino božanstvo latinske crkvene liturgije i bog u svim romanskim jezicima, kao i u riječi 'teologija'
- Kao Ometeotle (ponovo: teologija je blisko povezana) bio je najviši bog majandke kulture.
- Kao Cinteotl i Bog Kukuruzna on je ekvivalent Quetzalcoatl, BIJELOM BOGU;
- Kao TONATIUH, bio je Bog Sunca, koji je omogućavao Aztecima neku vrst Valhalle za njihove poginule u ratu.
- Kao Xiuhcutli, bio je Plameni Bog drevnog Meksika.
- Kao Tirawa-Atius, najviše božanstvo Poni {indijanaca} ima zasluge naseljavanja svijeta sa 'divovima.'
- Kao Tieholtsodi, čudovište koje je uzrokovalo potop i vladalo svim vodama, postoji u tradicijama Navahosa (indijanaca);
- Kao Szeu-kha, on je sin Boga-Stvoritelja kojeg Pima indijanci znaju kao onoga koji pluta iznad Potopa.
- Kao sokol Tiuh-Tiuh gvatemalskih indijanaca pomiješao je krv zmije sa krvlju tapira mijeseći ju sa kukuruznim brašnom i tako stvorivši meso čovjeka. Ovo pleme kaže da je došlo iz Tulana, Mjesto Sunca, preko puta mora.

Sve ovo vodi prema jednom zaključku – koji ipak nije konačan – i to je: naš stari Bog Utorak {Tuesday God, eng}, Tiu, bio je Božanski Vladar-Bog u iskonska vremena a njegovo je ime utisnuto tako duboko u ljudsko sjećanje da je preživjelo kroz tisuće i tisuće godina. [Von Hassler, 1976.]

Pa, uzimajući u obzir da sam kontemplirala dokaz da li su ili nisu alkemičari bili u stanju zaista zadobiti “Veliko Djelo” i “besmrtnost”, pitanje koje se pojavilo u mom umu nije bilo da li je to ili nije bilo ime Božanskog Vladara iz iskonskih vremena, nego dali su nam Kasiopejci dali naznaku za aktuelnu sektu koja ima članove koji bi mogli biti tisuće godina stari – **i dajući nam to ime, da li su nam govorili da je jedan takav besmrtnik zapravo biološki otac Isusa?**

Ono na što se to odnosilo bila je jedna interesantna nit povezana sa krvnom linijom Isusa. Do čega će ona na kraju dovesti? Tko i što je bio taj “Tonatha” koji nosi jedno od najstarijih imena Boga? Zanimljiva stvar o ovom specifičnom dijelju informacije od Kasiopejaca bila je činjenica da je ovo ime, o kojemu cijelo ovo vrijeme nismo imali pojma, kasnije povezano sa informacijom koja se vratila natrag u maglovitost prije zabilježene povijesti. Da, istina je da je to bila informacija koja je bila poznata u nekim krugovima prije no što smo je mi primili, (ili Von Hassler ne bi bio pisao o njoj), ali nama je definitivno bila nepoznata na bilo koji način. Da li to dokazuje da su Kasiopejci zapravo oni za koje se predstavljaju? Ne. Ali ako ništa drugo, to predstavlja “povezanost” sa NEKIM izvorom, čak ako i samo sa univerzalnom sviješću ili “akašičkim zapisima”. U međuvremenu, date su nam neke naznake u drugom smjeru što je završilo povezivanjem svega ovoga na bizaran način, tako da smo trebali pauzirati i otići na trenutak u drugom smjeru. (Upozorila sam vas da će to biti komplicirano!)

Prvi sam puta čula za Hrastov otok {Oak Island} kada sam bila dijete. Moj je djed bio pretplatnik na nekoliko magazina, od kojih je jedan (mislim “Argosy”) tiskao jedan članak o “zagonetki Hrastovog otoka.” Bila sam u potpunosti fascinirana tim izvješćem koje je ostalo u pozadini mog uma mnoge godine. Nakon što su došli Kasiopejci, kako sam opisala prije, bila sam poput djeteta u dućanu sa slatkišima. Bilo je zabavno proći kroz mnoge moje knjige i postavljati pitanje za pitanjem o svim stvarima koje su bile zagonetne u našem svijetu. U nekom smislu, bio je to kao 'test' da vidim ŠTO će oni reći o tim stvarima, i nisam se posebno kačila na njihove napomene, jer, u mnogim slučajevima nije bilo načina da to provjerim, da vrednijem dobivene informacije. U terminima “Misterija” jedna je teorija jednako dobra kao i druga. Na početku sam bila radoznala da dobijem MNOGO materijala za kasniju analizu, pa sam skakala kroz stvari na brz i slučajan način. Nisam znala kakvu si uredničku (editorsku) glavobolju pravim. Zaista nisam imala pojma kakav će uticaj imati Kasiopejci na moj život! Čak nismo ni snimili prvu polovicu tuceta ili otprilike toliko sesija, jer smo smatrali da nisu toliko važne!

Prije no što dođemo do Kasiopejskih komentara o zagonetki Hrastovog otoka, vjerujem da će biti korisno da ukratko rekapituliramo što je do sada poznato o tome.

Hrastov otočić je smješten na obalama Nove Škotske, i smatra se da je ime otoka povezano sa mnogim hrastovim stablima koja su nekad bila na otoku. Postoji nekolicina stanovnika koji su si izgradili kuće, a u nedavnija vremena napravljen je nasip, tako da ga zapravo pretvara u poluotok.

Kao što je slučaj sa ostalim “Legendama”, postoje brojne apokaliptičke verzije o “otkriću” na Hrastovom otoku. Jedna verzija priče kaže nam da je 1795 na otočić došla grupica momaka da ga istraže u sklopu “avanturističke igre”. Bili su privučeni 'zagonetki' otoka jer je bilo tvrđeno od strane lokalnih indijanaca da je uklet zbog činjenice da je tamo uzastopce bivalo viđeno čudnovato svjetlo. Jednom je bilo izviješteno da je bez traga nestao čamac pun ljudi koji je išao istražiti te vatre i svjetla.

Koja god verzija da se priča, imena trojice dječaka su: daniel McGinnis, John Smith, i Anthony Vaughn. Što se tiče onoga što su dječaci 'otkrili', opet postoje varijacije. Radilo se o velikom hrastovom drvu na koje je bio okačen “veliki brodski kotur” viseći sa jedne grane, ili su pak našli žljebove na grani koi su ukazivali da su tuda bili prebačeni i vučeni konopci pod teškim opterećenjem. Detalji o vegetaciji također se razlikuju.

Dječaci su očito zaključili da su pronašli mjesto na kojem su gusari morali zakopati svoje blago, pa su se vratili kućama kako bi donesli alatke za kopanje, te iskopali što god da je tamo bilo zakopano. Iskopali su okruglo okno cca 4,5 m u promjeru, i, prema osnovnoj priči pronašli čudne stvari – barijere na različitim nivoima: pri 1,2 m, kamene ploče; pri 3 m, platformu od čvrste hrastovine; pri 6 m još jednu hrastovu platformu, i pri 9 m još jednu hrastovu platformu.

Očito dječaci nisu namjeravali kopati toliko duboko. Navodno su, nakon početnih otkrića i indicacija da ima nečeg zagonetnog, zatražili pomoć od nekih ljudi iz zajednice. No sve je bilo uzaludno jer se rupa iznenada napunila vodom baš kada su mislili da će se dočepati blaga. Prošlo je 9 godina. 1804, Simeon Lynds oformio je “sindikata lovaca na blago” i kopanje se nastavilo. Pri 12 m pronađen je još jedan sloj hrastovine prekriven {prozorskim} kitom. Zatim je tamo bio sloj drvenog ugljena. Pri 15 m bila je još jedna hrastova platforma zapečaćena sa kokosovim vlaknima. Pri 18, 21, 24 m, hrastove platforme; pri 27 m navodno je pronađena ravna kamena ploča cca 90 x 30 cm. Rečeno je da taj kamen nije prirodan za to područje, i imao je 'čudne oznake' na sebi.

Priča o tom kamenu nekako je konfuzna. Rečeno je da je bio postavljen kao stražnji dio u nekom kaminu i tamo stajao godinama. Kasnije je “spašen” i izložen kako bi prikupljao novac za daljnja kopanja. Jedan jezikoslovac tvrdio je da je 'razbio kôd' i preveo oznake koje kažu “3 metra ispod, 2 milijuna funti.” Netko drugi koji je vidio kamen u ranim godinama ovog stoljeća, sjetio se kada ga je vidio, da na njemu nije bilo čudnih oznaka. Izgledalo je da su nestale. Pri oko 30 m počela se unutra ulivati voda, očito kroz jedan sistem cjevovoda. 1849.g., oformljen je novi sindikat koji je izbušio 5 rupa. Pronašli su da je na nivou od 30 m bila ploča od smreke oko 12 cm debela, zatim 30 cm praznine, i zatim 10 cm hrastovine, te nakon pola metra bušenja dobili su nešto metala, također i 3 lanca (metalna).

Nakon toga, što je uzбудilo bušaće jer se tvrdilo da je lanac bio zlatan i da “izgleda drevno”, (iako nikada nisam čitala neko izvješće od nekoga tko ga je zapravo vidio – uvijek je to bilo rekla-kazala) bušenje se nastavilo, te se došlo do 20 cm hrastovine; još 55 cm metala; 10 cm hrastovine; 15 cm smrekovine i 17,5 cm gline i ništa više.

1859., napravljen je još jedan pokušaj. To je bilo kada su otkriveni cjevovodi koji su opetovano dovodili more u rupu. Otkriće naplavnih tunela uvjerilo je tu bandu idiota da tu mora postojati fantastično blago. Razmišljali su da je nezamislivo da bi netko uložio toliko truda da sakrije neko sasvim obično blago! Naravno, logičnije bi bilo misliti da nikada nije ni bilo planirano da se otkopa, te stoga NE može ni biti riječi o blagu!

1865., još jedan pokušaj. Ovi su pak izbušili tunel pored originalnog, sa strane, sagradili branu protiv morske vode itd. Neuspjeh.

1894., nova smjena raznesla je dinamitom naplavni tunel! Ispumpali su vodu i na oko 38 m naišli na željezo. Nastavili su i na oko 45 m udarili u CEMENT! Daljnje bušenje nakon 5 cm naišlo je na 10 cm hrastovine i zatim “velike metalne objekte”, zatim “širok metal” i još “velikih metalnih objekata”.

Meni zvuči kao da je dolje bila zakopana neka velika mašina, a oni su je sa svojim svrdlima razbijali na dijelove! Bilo je pokušaja 1931., i 1963., kada je napravljena rupa široka 24 m i 39 m duboka. Ništa.

Godine 1990., podvodna kamera otkrila je nešto što je sličilo na tri kovčega i otkinutu ruku. Ronioci su spuštteni na 70 m, ali nisu našli ništa. Dobro pitanje bi bilo: što otkinuta ruka radi tamo dolje? Tijela ljudi koji su poginuli tijekom 200 godina kopanja su sva u cijelosti bila izvučena. U svakom slučaju, osvjetljenje filma je bilo loše, nije bilo ničega da omogući skalnu. Ono što je viđeno kao sanduk moglo je biti komad pravokutnog drveta od desetak centimetara. Sada, meni se nameću očita pitanja: zašto bi netko tko je zakopao “blago” ostavio tako očite tragove, oznake, ulegnuće na zemljištu, oznake na drvetu, i ostale znakove skrivanja navodnog blaga? Nema puno smisla, jel'?

Sve priče, legende, naklapanja, vjerovanja i “željna razmišljanja” stvorena su od strane lovaca na blago čiji je plan bio: dobiti novce za nastavak kopanja! Zatim, postoje ljudi koji povezali tu zagonetku sa legendama o Sv.Gralu, Zavjetnom Kovčegu, itd. Ne postoje artefakti koji bi bili pouzdano vrednovani, a samo mjesto je toliko uništeno pohlepom da ni jedan arheolog koji drži do sebe ni ne sanja o pokušavanju razvrstavanja tog nereda! Uprkos svim knjigama i člancima i navodnim istragama, postoji tamna sjenka pohlepe i požude koja skriva činjenično stanje. Mi možemo željno razmišljati o čemu hoćemo, no to ne čini priču istinitom. I to je srž stvari. Gdje ima dima, vjerojatno ima i vatre, makar i samo malo! A postoje i stvarna pitanja o Hrastovom otoku koja vaze za odgovorima.

Da li je jama napravljena od strane ljudske vrste? Ako je tako, onda kakvi bi to ljudi bili imali sposobnosti napraviti takvu jamu? Je li to bila skladišna komora? Ako jest, što je u njoj bilo skladišteno? Ako nije bila skladišna komora, koja bi mogla biti druga objašnjenja vidljivog poremećaja na terenu? Kako se možemo sada, toliko vremena nakon toga snaći i kroz sve te laži i konfuziju? Kako objašnjavamo tragove kotura/konopa na stablu i topovsku kuglu navodno pronađenu tijekom izvornog iskopavanja? Je li to dokaz o gusarima i blagu? Ili otpadu za municiju? Ali ako se o tome radi, zašto bi se išlo u takve ekstremne mjere kako bi se materijali učinili gotovo nedostupnima u brzinskom smislu? To nema smisla. A, ako se radi o praktičnoj šali od strane nekoliko mladića, onda je to svakako najrazrađenija i najdugovječnija vragolija u povijesti!

Našli smo se u prisutnosti vrlo velike zagonetke koja je odoljela već 200 godina svim pokušajima njena rješavanja! Sada, nakon tolikih riječi potrošenih na tu temu i nikakvog rješenja, što još ja mogu dodati u čitavu stvar bez da još više zamutim vode? Prvi puta kada smo raspravljali o Hrastovom otoku sa Kasiopejcima, bila je to zapravo nekako naknadno pitanje. Baš sam bila pročitala jedno izvješće iz starog Fate {sudbina} magazina, koji ide ovako:

Citat:

Sakriveno duboko u češkoj planini nalazi se drevno okno i toranj izgleda izgrađen naprednom tehnologijom, ali starijom od kostiju izumrlih zvijeri...

Autor Antonin T. Horak napisao je avanturu o istraživanju pećine koje su izveli članovi češkog pokreta otpora u oktobru 1944.g. Tijekom 2.svj.rata. Gospodin Horak je izjavio da je izvješće bilo potvrđeno od strane njegovih prijatelja u Čehoslovačkoj godine 1965. Priča je najprije tiskana u martu 1965., pod stavkom Nacionalnog Speleološkog Društva kako bi se pokušalo zainteresirati ostale speleologe da sastave ekspediciju. Kapetan slovačkog pokreta otpora koji je ispričao priču za speleološki magazin, bio je navodno skriven u toj pećini skupa sa kompanjom koji je bio ranjen. Skrio ih je lokalni farmer pokraj sela Plavince i Lubocna na 49.2 S i 20.7 stupnjeva I. Farmer se zvao Slavek.

Citat:

Slavek je odmaknuo kamenje i otkrio manji procjep koji je vodio u prostranu pećinu. Stavljajući Martina (njegovog ranjenog kompanjona) u nišu, postali smo zapanjeni kada smo vidjeli da je Slavek postao ceremonijalan: prekrizio se, svakog od nas, pećinu, i sa duboko se naklonio njezinu stražnjem zidu, na kojem je rupa privukla moju pažnju. ...Slavek me preklinjao da ne ulazim dublje u tu pećinu. ...Ispričao mi je da je samo jednom sa ocem i djedom bio u toj pećini; da je to ogromna petlja, puna jama koje nisu htjeli pretraživati, džepovima otrovnog zraka, i 'zasigurno ukleta.'

Netreba ni reći da je naš kapetan bio vrlo radoznao i odlučio da istraži pećinu koja je tog farmera činila toliko praznovjernim.

Citat:

Započeo sam obilazak pećine sa puškom, fenjerom i bakljama i štapom {šiljkom}. Nakon ne baš opasnog ni zaobilaznog hoda i nekih suženja, pri čemu sam uvijek birao lakši pravac i stavljao oznake na bočne prolaze, nakon pola sata došao sam na nivo dugačkog pasaža, a na njegovom kraju bila je rupa veličine bačve. Puzeći i klečeći, 'smrzo' sam se od zaprepaštenosti. Tamo je stajalo nešto poput velikog crnog silosa, uokvirenog bijelim. ...Mislilo sam kako je to bizaran prirodni zid ili zavjesa od crne soli, ili leda, ili lave. No, postao sam zbunjen, a zatim pogođen strahopoštovanjem kada sam vidio da je kako se čini, to struktura izgrađena ljudskom rukom, koja je dosegla u stijene na sve strane. Predivno cilindrično zaobljena, ukazivala je na ogromno tijelo sa promjerom od oko 25 metara. Na mjestu gdje su se ta struktura i stijene spajali, veliki stalaktiti i stalagmiti oblikovali su svjetlacavi bijeli okvir. Zid je ravnomjerno plavo-crnkast, njegov sastav izgleda kombinira svojstva čelika, kremenca i gume. Šiljak na njemu nije ostavljao tragove i odbijao se. Čak i misao o artifaktu veličine tornja ugrađenog u stijenu u središtu opskurne planine, u divljem predjelu za koji čak ni legende ne govore o ruševinama ili rudarstvu, jest zbunjujuća. Činjenica je užasna. Ne odmah uočljiva, pukotina u zidu, pri dnu široka 20 do 25 cm, ušiljuje se i nestaje u stropu pećine, sa širinom 2 do 5 cm. Unutrašnjost, desno i lijevo, joj je crna kao ugalj ... ubacio sam unutra baklju a zatim, vjerujući da sam dovoljno tanak pokušao sam se uvući. Ušao sam.

Zaglavio se, te se morao odglavljivati, te je stoga odustao i vratio se kod svog ranjenog kompanjona. Vratio se 24.10.1944... (bilješke iz žurnala) i ponovo se pokušao probiti. Skinuo je sa sebe svu odjeću i namazao se ovčjom mašću, te nakon nekih poteškoća ipak uspio ući u unutrašnjost tornja. Našao se u zakrivljenom crnom oknu. Bio je došao dobro opskrbljen svjetlom, tj, bakljama i fenjerima, i rekoa da svo to svjetlo zajedno nije moglo doseći strop. Otišao je i vratio se sljedećeg dana, ponovo se namazao ovčjom mašću i prošao kroz pukotinu. Ovog puta je počeo pucati iz puške prema gore, čime si je gotovo raznio bubnjiće u uhu zbog akustike, ali nije čuo udarce {metaka u prepreku}. Zatim je pucao u zidove, ponešto iznad, i opazio plavo zelene iskre i plešuće plamenove. Počeo je kopati u podu i pronašao fosilizirane životinjske zube. Ponovo se vratio 26.10., i uzeo motku kako bi mogao podići fenjer u visinu, ali još nije mogao nazrijeti strop. Tada je njegov kompanjon umro, a on je bio slobodan da se ponovo priključi svojoj jedinici, i to je bio kraj priče. No ja sam zaista bila znatiželjna o tom očito umjetno napravljenom oknu, od nekog nepoznatog materijala, zakopanog u planini toliko dugo da su se stvorili stalaktiti i stalagmiti! Stoga sam pitala:

Citat:

P: U jednom od mojih Fate magazina ovdje, čitala sam priču o momku koji je otkrio enormnu strukturu u pećini kad je bio ranjen i skrivao se tamo za vrijeme 2.s.rata. Bilo je to negdje u Europi. Vizualiziram sliku. Što je ta stvar što ju je našao taj čovjek u pećini?
O: Magnezijski zid kojeg su napravili Lizzard bića. Konstruiran prije 309448 godina. Bio je dio baze. Bila je zakopana za vrijeme kataklizmi.

E, pa to je bio odgovor! Nije zasigurno mogao biti provjeren, ali je riječ “zakopan” potakla misao o mojem nedavnom čitanju o Hrastovom otoku. Pa što ne bih i to riješila ovom prilikom!? Nisam znala da se spremam otvoriti kanticu sa crvima!

Citat:

P: Što je zakopano na Hrastovom otoku?

O: Regenerator.

P: Što je regenerator?

O: Remolekularizator.

P: Tko ga je stavio tamo?

O: Lizzard bića.

P: Kada su ga tamo stavili?

O: Prije 10.000 godina, otprilike.

P: Da li ga koriste s vremena na vrijeme?

O: Ne.

P: Da li još uvijek radi?

O: Mogao bi.

P: Koja je svrha tog remolekularizatora?

O: Regenerira materiju.

P: Kao fizička tijela, npr.?

O: Da.

P: Dakle, vi samo odete i stanete kraj njega ili unutra ili gdje treba, i to vas regenerira?

O: Bilo koju materiju.

P: Pa, to bi bilo vrlo prikladna stvar da se ima u garaži. Ima li kakav način da se to izvadi od tamo?

O: Možda. Vi planirate ekspediciju?

P: Ne, samo smo znatiželjni. Koliko duboko je zakopan?

O: Duboko.

P: T: Pa, možemo to poslati u magazin lovaca na blago i dati nekome ideju kako i koliko daleko mora ići. L: Da, recite im što je to i oni će napraviti cijele prljavštine za to. T: Da. To je regenerator. "Što"? Pa to je remolekularizator. Što je s vama? Gdje ste bili? Nikad niste poželjeli biti regenerirani? I vi također, možete biti Gospodar Vremena! L: Zadržite svoje prijatelje, uništite svoje neprijatelje, vi možete hipnotizirati bilo koju ženu izdaleka pomoću snage svog... REGENERATORA! T: Vauuu, pogledajte veličinu tog Regeneratora! (puno smjeha) Hvala vam.

O: Laku noć.

Kao što vidite, bilo je kasno i svi smo bili malo luckasti. Malo smo znali da će to postati ozbiljno! Nekoliko mjeseci kasnije, čitala sam ovaj tekst iznad i odlučila da želim saznati nešto više o tome. Kasiopejci su već bili pričali o Transdimenzionalnoj Atomskoj Remolekularizaciji kao o modusu vremenskog putovanja, jednako kao i o tehnologiji korištenoj za kretanje između denziteta i dimenzija. Pomenuli su “remolekularizaciju” kao modus za sastavljanje 3.denzične materije iz 4.denziteta i viših “misli” transduciranih putem efekta supernove, i tako sam pretpostavila da je TDARM također bio zakopan na Hrastovom otočiću:

Citat:

P: L: Kad sam čitala naše zabilješke o Hrastovom otoku drugi dan, primjetila sam da nikad

nismo dotakli određene stvari. Možemo li to sada pitati?

O: Da.

P: Dobro, rekli ste tada da je TDARM bio zakopan na Oak Islandu. Da li je to točno?

O: Da. [Dakle, moje su pretpostavke bile na tragu]

P: Tko ga je tamo zakopao?

O: Naučite. [Uočite da su prethodni put odgovorili da su to učinili Gušterska Bića, a sada predlažu da tu još ime nečega a ne samo onoga što se na prvi pogled čini]

P: Pa, mi smo spremni naučiti jer ćete na podučiti, točno?

O: Vi već imate alat.

P: Što ste mislili pod time da mi već imamo alat?

O: Mi va pokušavamo podučiti da koristite vašu najdragocjeniju robu.

P: I to su, naravno, naši umovi?

O: Možete se kladiti!

I tako smo se, po prvi puta suočili sa pitanjima koja ćemo morati istražiti na svojim trudom. Kako je vrijeme prošlo, naučila sam da ovaj tip pitanja – ona koja moramo razriješiti sami – izgleda da ima neki značaj u smislu neke vrste “predodređene” misije shvaćanja neke velike tajne – ili posljedice iste. To može biti samo moja pretpostavka, možda bez temelja. I tako sam pročitala još malo više o temi Hrastovog otoka kako bih iznašla neki način da vidim je li ono što su Kasiopejci rekli moglo biti istinito. Što sam više čitala iz različitih izvora, to sam postajala zbunjenija. Bilo je tamo laži, manipulacija, korupcije informacija i artifakata, i dokaz o nevjerojatnoj pohlepi na svim stranama ove priče. Izgleda da je svatko tko je imao išta sa time bio SIGURAN da je tamo postojala zakopana tona novca i bio spreman učiniti sve da ga se dokopa. Rezultat je bio potpuni NERED. Odlučila sam da nikad neću pronaći smisao u tom biznisu oko Hrastovog otoka!

Citat:

P: Ono što sam pročitala o Hrastovom otoku bilo je to da su tamo bile legende o svjetlima viđenim prije 1703.g. [Sjetite se da su 1795. dečki došli na otok i otkrili tragove povlačenja konopa na grani prepiljenoj sa stabla i ulegnuće u zemljištu.]

O: Da.

P: Prije 1703. bilo je zakopavanje bilo čega što je tamo, u najmanju ruku. Da li su ta svjetla bila svjetla od letjelica drugih bića, a ne od letjelica domorodaca ove planete?

O: Elektromagnetski profil.

P: Ono što je primjećeno kad su klinci stigli na otok, bili su odrezana grana na drvetu u dolini i bilo je tragova užadi prebačene oko te grane. T: Ako je netko napredniji od iskopavanja klopki, nebi koristilo užad, lance i kolutove. L: To je nešto na što sam došla. Dakle, da je tamo bilo dokaza o takvim stvarima, to bi izgledalo da žele pokazati da je netko nešto radio tamo tko je bio malo više čovjek i koji je bio limitiran što se tiče tehnologije, točno?

O: Da.

P: Sad, moja misao je ta, da je to iznad ljudske tehnologije da se napravi takva jama, u tom vremenu?

O: Iznad znane tehnologije.

P: Ali su ljudi možda bili umješani u tu aktivnost?

O: Bingo! Neki ljudi su oduvijek bili u vezi sa "višim" silama. Mi smo govorili o svjesnoj vezi u tomu i drugim slučajevima.

P: Dobro, bila je tu svjesna veza između ljudi i drugih snaga u gradnji te jame. Koja grupa ljudi je to bila?

O: Zabavno je učiti.
P: J: Gusari?
O: Ne.
P: Indijanci?
O: Nastavite, mreža.
P: Tamo su bili Francuzi i Englezi. A Vikinzi? F: Ne, Vikinzi su bili 600 godina prije toga.
T: Pa, mi neznamo koliko prije je jama iskopana. J: Ja sam još uvijek... pa da, dobro pitanje.
L: Kad je jama bila iskopana?
O: 1500-tih. Nacionalnost nije u pitanju.
P: T: Pa, ta jama je iskopana sredinom 1500-tih godina. J: I ona je otkrivena 1700-tih.
O: Pristupite informacijama sekti.
P: L: Dakle, to može biti neka religiozna grupa.
O: Sad, tko je tražio vezu, Laura ima u bazama podataka iz apsorpcije iz prakticiranja masovnog čitanja.

Moram priznati da sam tapkala u mraku... Nisam se mogla domisliti nijedne “sekte” koja je lutala sjevernom Amerikom 1500-ih koja bi bila imala tu “svjesnu vezu” sa višim silama.

Citat:

P: F: Da li je tamo bila sekta u tom vremenu koja je imala vezu?
O: Da.
P: [Sada sam zaista pucala u mrak] L: Mislim da bi to moglo imati nešto s ljudima koji su kasnije znani kao Kajuni (Cajuns, prim. prev.), Francuska religiozna sekta koja je tamo živjela... zvali su to područje Arkadija...
O: Možda. [Znamo da je “možda” samo naznaka za “postaje toplije”]
P: Sad, taj članak kaže da bi za to trebalo stotinu ljudi koji bi to radili svaki dan, i da bi za izgradnju te jame trebalo 6 mjeseci...
O: Ne.
P: Članak također kaže da je to moralo biti iskopano u 1780-tima... [ovaj članak nije uzeo u obzir izvješće o čudnim svjetlima na otoku 1703.g.]
O: Ne.
P: Kad su kopali rupu, ponešto zlata se pojavilo i dio pergamenta i možda ponešto drugih dobara i stvari. Koje su to bile?
O: Alkemija. [Sada se približavamo vezi sa “Arkadijom”, iako ja tada to nisam znala.]
P: Ako su ti ljudi bili umješani u izradu toga, zašto su to napravili?
O: Dane su im instrukcije da to naprave.
P: Više sile su im dale instrukcije, one s kojima su bili u kontaktu, točno?
O: Da.
P: Što su oni namjeravali učiniti s time jednom kad je to već tu? Da li je netko namjeravao vratiti se natrag u nekoj točki vremena?
O: Ne. [NAJOČITIJE pitanje od svih NIJE bilo postavljeno: ako je bilo tamo zakopano od strane Guštera prije 10.000 godina, a ovi su ljudi dobili upute o tome, i onda to otkopaju te ponovo zakopaju, ŠTO su oni sa time UČINILI 1500-ih godina?????]
P: J: Možda je to bila lekcija. T: Da li je to tamo zakopano na toj lokaciji iz nekog specifičnog razloga?
O: Naravno.
P: T: Ima li ta lokacija nešto s namjenom te stvari tamo?
O: Magnetska.

P: Ima li drugih zakopanih na planeti?

O: Da.

P: I one su međusobno raspoređene na planeti u nekoj vrsti geometrijskog uzorka?

O: Možda.

P: Da li one sve rade skupa?

O: Možda.

P: Možete li nam reći gdje su druge?

O: Koristite umove, oni su zato tu.

P: T: Mi koristimo naše umove. I mi razgovaramo s vama o tome. Mi smo prijateljski raspoloženi.

O: Grad prečica.

P: Pa da! Sve je o tome. Mi smo još uvijek 3. denzitet! Ako bi koristili...

O: Nije lijepo zavaravati Majku Kasiopeju!

P: (smjeh) T: Veselje! Ako bi slijedili koordinate gdje je zakopana ta stvar, da li bi nas to odvelo do drugih?

O: Pokušajte to i vidite.

P: L: Dobro. Želim se vratiti nazad, na funkcioniranje te stvari. Rekli ste da je to zakopano i da ne bude otkopano. U stvari, to je zakopano da bi tamo i ostalo? Točno?

O: Da.

P: Tada to objašnjava mnogo stvari o načinu na koji je to zakopano. Tamo su pronađene, na izvjesnom nivou, stijene sa izrezbarenim znakovima na sebi. To kamenje je uništeno kroz nebrigu. Znatiželjna sam o tome što je tamo pisalo. Možete li pristupiti tim podacima i reći nam što je tamo pisalo?

O: Mjerne oznake.

P: J: Može li biti moguće da je ta naprava nekako povezana s kristalnom piramidom Atlantide?

O: U malom smislu.

P: Da li je piramida imala što s napajanjem te naprave?

O: Da.

P: L: Da li je ta naprava neprestano uključena?

O: Ne.

P: Što ju stimulira da proradi (da se uključi)? Pod pretpostavkom da radi.

O: Magnetske anomalije.

P: J: Da li utječu na nju potresi?

O: Mogu.

P: L: Da li su te magnetske anomalije one koje se prirodno dešavaju na planeti?

O: Oboje.

P: Dakle, one se mogu prirodno desiti na planeti, a mogu biti i generirane ili stimulirane nekim drugim izvorom?

O: Da.

P: J: Da li je ta naprava prolaz za ulazak u ovu dimenziju?

O: Može biti korištena kao takva.

P: T: To je samostojeći stroj ili se može koristiti u spoju s drugim?

O: Oboje.

P: Rekli ste da oni ne moraju svi raditi istovremeno, nego da mogu raditi neovisno jedan o drugome? Da li su oni postavljeni na takav način da ako se nešto malo desi da samo nekoliko njih radi, ali ako se desi nešto veliko, radi ih onoliko koliko je potrebno?

O: Dobro.

P: L: Tko ga posjeduje? Tko ga je izgradio?

O: Odgovori za sebe, i dosta već smo rekli o ovoj temi!!!

P: J: Mislim da sam upravo čula kako su se vrata zalupila!

Pored činjenice da sam postavljala glupa pitanja, uzevši u obzir da su nam već rekli da su ga izgradili Reptoidi i izvorno tu postavili, mislim da možete vidjeti iz naših pokušaja učenja o tome kako misliti – ZAISTA misliti – da je to definitivno bila borba. Rad na tome da se riješimo pretpostavljanja i dozvolimo kreativnom misaonom procesu da teče, predstavljao je mnogo POSLA. Ali ni približno toliko posla koliko ga je bilo ispred mene temeljenog na samo nekoliko naznaka. Na kraju su naznake o “sekti”, “Arkadija” i “alkemija” i vrijeme 1500-te, bile sve što sam imala. I tako sam se opet zakopala u knjige. Shvatila sam da me uobičajeno dostupni izvori neće odvesti tamo kamo sam željela, pa sam počela tražiti poveznice sa alkemijom, linkove. Napravila sam listu sa imenima i datumima, opskurnim referencama, i počela ih slijediti. Bilo je tu PUNO materijala. Nabavila sam opskurne alkemijske tekstove punih čudno kodiranih poruka i slika koje bi navodno trebale nešto “otkritvati” onima koji imaju uvid u razumijevanje. Očito, ja ga nisam imala, pa sam se borila dan za danom da izvučem neki smisao iz ovih sumanutih opisa eksperimenata sa seksualnim značenjima, većina kojih je objavljivala na početku da će istina biti data jasno!

Danas naša materijalistička znanost ismijava alkemičare kao zabludjele mistike koji su slijedili san o otkriću supstance koja pretvara temeljne metale u zlato. Ona priznaje da je tada bilo napravljeno dosta znanstvenog rada, ali ipak odbacuje alkemijski cilj kao san. Pa ipak ovdje postoje zanimljive priče, neke toliko čudnovate i teške za shvatiti, da su odmah odbačene kao previše fantastične za ozbiljna razmatranja. Htjela bi navesti neke od njih ovdje tako da čitatelj koji nije upoznat sa literaturom može biti dostatno zaintrigiran da napravi svoju potragu.

No, najprije kratka diskusija o “Kamenu mudraca”. To je cilj alkemičara; supstanca koja ne samo da transmutira metale u zlato, nego liječi svaku bolest i izbacuje ju iz nečijeg života, dodjeljuje produženi životni vijek, ako ne i besmrtnost u tijelu. Barem je teko opisano. To može i ne mora biti “paravan.” To zapravo može opisivati stanje postojanja u 4.denzitetu. Smatralo se da, putem dugog procesa pročišćavanja, netko može ekstrahirati “prirodne principe” iz raznih minerala, koji navodno uzrokuju “rast” zlata na zemlji.

U jednom anonimnom alkemičarskom tekstu iz 17.st., Sofički Hidrolit, ovaj je proces opisan kao “pročišćavanje [minerala] od svega što je mutno, nejasno.neprozirno i tamno,” a ono što će preostati biti će živina “voda Sunca”, koja ima ugodan prodorni miris i vrlo je nestalna. Jedan dio te tekućine stavljen je sa strane, a ostatak je pomiješan sa dvanaestinom svoje težine “božanski obdarenim zlatom,” (obično zlato neće poslužiti svrsi jer je uprljano dnevnim upotrebom). Ova mješavina tada oblikuje čvrst amalgam koji ostaje zagrijan kroz tjedan dana. Onda se rastvara u nešto živine vode u flašici oblika jajeta. Zatim se ostala živina voda postepeno dodaje u sedam dijelova; bočica se zatvara i drži pri takvoj temperaturi kao i za leženje jaja. Nakon 40 dana, sadržaj bočice biti će cm; nakon još 7 dana početak će se pojavljivati male granule poput ribljih očiju. Onda kamen mudraca počinje svoju pojavnost: najprije crvenkaste boje; zatim bijeli, zeleni i žut poput pijetlova repa, zatim zasljepljujuće bijel; i kasnije duboko užareno crven. Konačno, “oživljeno tijelo je ubrzano, usavršeno i glorificirano” i pojavljuje se u predivnoj ljubičastoj.

Ovaj i mnogi slični opskurni i suludo zvučeći tekstovi predstavljaju glavni dio Alkemijske literature. No, moramo se prisjetiti jedne stvari: ti su tekstovi pisani u ŠIFRAMA!

Pa ipak sam ustrajala u čitanju mnogih tekstova te vrste i u traženju naznaka, a jednako tako i u pričama o samim alkemičarima. U čitanju anegdota o tim tzv. alkemičarima, postala sam uvjerena da ti zaista ima nečeg vrlo zagonetnog. Npr.: godine 1666., Johann Friedrich Schweitzer, liječnik Princa

od Naranče, piše o tome kako ga je posjetio stranac, “srednjeg rasta, malim izduženim licem, sa nekoliko rupica od boginja, većim dijelom crnokos, golobrad, od oko 43-44 godine starosti (kako pretpostavljam), i rođen u sjevernoj Nizozemskoj.” Prije no što završim priču, treba istaknuti da je dr. Schweitzer, koji je bio autor nekoliko medicinskih i botaničkih knjiga, bio vrlo pažljiv i objektivan promatrač, a bio je i kolega filozofa Baruna Spinoze. Schweitzer je bio izvježbanii znanstveni promatrač; medicinar sa reputacijom koji se nije predavao podvalama ili praktičnim šalama. Pa ipak, ono što ću opisati, prema modernim razumijevanjma jest nemoguće.

Stranac je neko vrijeme pričao uobičajene stvari, a zatim priupitao dr. Schweitzera bi li ovaj mogao prepoznati Kamen mudraca da ga vidi. Zatim je iz šzepa izvadio malu kutiju od slonovače koja je sadržavala “tri mala i teška grumenčića, svaki veličine omanjeg oraha, prozirano sumporaste boje.” Stranac je rekao Schweitzeru da je to istinska supstanca koju su davno tražili alkemičari. Schweitzer je držao jedan komadić u svojoj ruci i priupitao stranca bi li mogao dobiti mali komadić. Čovjek je to odbio, ali je Schweitzer uspio ukrasti mali dio zagrebavši ga noktom. Posjetioc je otišao nakon što je obećao da će se vratiti za 3 tjedna da pokaže dr. Schweitzeru neke “čudnovate vještine u vatri.” Čim je otišao, dr. Schweitzer odjurio je u svoj laboratorij gdje je otopio nešto olova u retorti i dodao majušan komadić kamena. No, metal se NIJE pretvorio u zlato kao što je on očekivao. Umjesto toga, “gotovo cijela masa olova je odletila, a ostatak se pretvorio u staklastu zemlju.” Tri tjedna kasnije, zagonetni stranac opet je bio pred njegovim vratima. Razgovarali su, i stranac je dosta dugo odbijao da ponovo pokaže Schweitzeru svoje kamenje, ali na kraju “mi je dao trunčicu veličine sjemenke repe, i rekao da primim ovaj mali dio najvećeg blaga na svijetu, kojeg su zapravo ikada vidjeli samo nekoliko kraljeva i princeza.” Schweitzer se je morao prenemagati, jer se sjeća da je protestirao da to nije dovoljno niti za transmutaciju 4 zrna olova u zlato. Tada je stranac uzeo komadić natrag, presjekao ga na pola i bacio jedan dio u vatru, govoreći: “još je dovoljno za tri!” Tada je Schweitzer priznao svoju krađu iz prethodne posjete i opisao kako se supstanca ponašala sa njegovim otopljenim olovom. Stranac se počeo smijati i rekao mu: “Vještiji si u krađi nego u svojoj medicini; jer da si umotao svoj ukradeni plijen u žuti vosak, da ga sačuvaš od olovnih para, probio bi do dna olova i promijenio ga u zlato.” Čovjek je tada otišao i obećao da će se vratiti drugo jutro da pokaže Schweitzeru ispravan način kako se izvodi transmutacija, ali,

Citat:

Nije došao ni sljedećeg dana ni ikada više. Poslao je samo jednu ispriku oko 9 i pol toga jutra, ispričavajući se nekim velikim poslom, i obećao da će doći oko 3 popodne, ali nije došao niti sam više ikada čuo za njega; i tada sam počeo sumnjati u čitavu stvar. Usprkos svega, kasnije te večeri, moja supruga... je došla i nagovarala me da napravim eksperiment... govoreći mi, da dok to ne učinim neću imati mira ni odmora cijelu noć... Ona je bila tako ozbiljna. I tako smo sve pripremili, moja supruga je rečenu tvar obložila žutim voskom, pripremio sam malo starog olova i stavio u retortu u vatri, koje se počelo topiti, supruga je stavila pripremljenu tvar u maloj piluli ili dugmiću, koje je onda proizvelo žuboreće zvukove u svojoj savršenoj operaciji, i unutar 15-ak minuta sva masa olova bila je transmutirana u ... najčišće zlato.

Barun Spinoza, koji je živio u blizini došao je sljedećeg dana da ispita to zlato i bio je uvjeren da je Schweitzer govorio istinu. Majstor za Testiranja u provinciji, gospodin Porelius, testirao je metal i proglasio ga originalnim; a gosp. Buectel, kovač, podvrgao ga je daljenjm testu koji je potvrdio da se radi o zlatu. Svjedočenja ovih ljudi opstalo je do današnjeg dana.

E sada, ili SVI oni lažu, ili je dr.Schweitzer zaista imao neobično iskustvo baš kao što je opisao. Interesantna je stvar da su i drugi ljudi opisali slične posjete čudnog čovjeka koji im je objavio istinu

alkemijskog procesa, prikazao ju, i onda zagonetno nestao. To se dogodilo dovoljan broj puta na dovoljno udaljenim mjestima i vremenima da se zaključi da se ne radi o dogovorenoj varki ili obmani. Dvadeset godina prije Schweitzerovog susreta sa zagonetnim strancem, Jan Baptiste van Helmont, koji je zaslužan za nekoliko važnih znanstvenih otkrića, i koji je prvi shvatio da postoje ostali plinovi osim zraka; i koji je izmislio izraz “plin” {“gas”}, napisao je:

Citat:

Jer odista sam imao različite prilike da ga vidim [Kamen mudraca], i držati ga u svojim rukama, ali bio je boje poput šafrana u svom prahu, a opet poteži i sjajan. Jednom mi je bilo dato 16 mg, koje sam bacio na 227 g žive, ugrijao u retorti, nakon čega je sva živa uz izvjesnu bučnost prestala proticati, želirala se ... i na kraju sam dobio 225 g u 11 zrna najčišćeg zlata.

Sir Isaac Newton proučavao je alkemiju do smrti, ostajući u uvjerenju da je postojala mogućnost transmutacije. Veliki filozofi i matematičari, Descartes i Leibnitz su oba bili uvjereni da je transmutacija stvarnost. Čak i Robert Boyle koji je napisao knjigu Skeptični kemičar, je bio siguran do kraja života da je transmutacija bila moguća! Zašto? Ti su ljudi bili znanstvenici. A argument da su njihove ideje i zapažanja bili manje znanstveni od onih u današnje vrijeme jednostavno nisu točne. I sada dolazimo do naših mogućih protagonista sa Hrastova otoka. Kako smo napomenuli, za alkemičare se pričalo u razna vremena da su zadobivali besmrtnost, a jedan od njih je bio Nicolas Flamel. Flamel je bio siromašni pisar. Priča ide da je 1357. kupio jednu staru ukrašenu knjigu...

Citat:

“Korice su bile od mesinga, dobro uvezene, sa ugraviranim slovima neobičnih oblika... Ovo znam jer ih nisam mogao pročitati, a nisu bila ni Latinska ni Francuska slova... Što se tiče stvari o kojoj je unutra bilo riječi, bila je ugravirana (pretpostavljam) sa željeznom olovkom ili graverom, kožni listovi, ... čudno obojena...”

Navodno je prva stranica bila ispisana zlatnim slovima koja su govorila Abraham Židov, Svećenik, Princ, Levit, Astrolog i Filozof, naciji Židova raspršenoj Gnjevom Božjim u Francuskoj, želi Zdravlje. I tako se Flamel s pravom odnosi prema manuskriptu kao prema Knjizi Abrahama Židova. Posvetu slijedi kletva nad svakim onim koji nije ni svećenik ni Židov, a čita knjigu. No, Flamel je bio pisar, pa si je vjerojatno zamislio da ga to izuzima iz tih kletvi, pa je pročitao knjigu. Svrha knjige je javno bila da da podršku raštrkanim židovima učeći ih transmutiranju olova u zlato, tako da mogu platiti svoje poreze omraženoj rimskoj vlasti. Upute su bile jasne i lagane, ali su samo opisivale kasniji dio procesa. Upute za početak, rečeno je, date su u ilustracijama na 4. i 5. listu knjige. Flamel je napomenuo da iako su bile jako dobro napravljene {stranice}

Citat:

“...ipak nitko nebi mogao razumjeti o čemu se radi, bez da je vrlo vješt sa njihovom Kabalom, što je niz starih tradicija, a također i dobro upoznat sa njihovim knjigama.”

Kako priča ide, Flamel je 21 godinu pokušavao pronaći nekoga tko bi mu objasnio te slike. Naposljetku ga je supruga natjerala da pođe u Španjolsku i potraži rabina ilinekog učenog židova koji

bi mu mogao pomoći. I tako je napravio poznato hodočašće do svetišta u Composteli, noseći sa sobom precizno izrađene kopije knjige. Nakon njegova posvećenja u svetištu otišao je u grad Leon u sjevernoj Španjolskoj gdje je sreo izvjesnog “Majstora Canchesa,” židovskog liječnika. Kada je taj čovjek vidio ilustracije bio je “zanesen, pun zapanjenosti i zadovoljstva”, nakon što ih je prepoznao kao dijelove knjige za koje se dugo vremena smatralo da je uništena. Obznanio je svoju namjeru da se vrati sa Flamelom u Francusku, ali je umro na putu u Oreleans. Flamel se vratio u Pariz sam. No, očito mu je stari židov morao nešto reći, jer je zapisao:

Citat:

“Imam sada početnu tvar, prve principe, ali ne i njihovu prvu pripremu, što je vrlo teška stvar, najteža na svijetu... Konačno, iznašao sam što sam želio, a to znam također i zbog snažnog mirisa i snažnog smrada od tih stvari. Imajući ovo, lako sam završio majstorstvo... Prvi puta kada sam napravio projekciju [transmutaciju] bilo je nad živom, gdje sam dobio otprilike nešto više od 200 grama čistog srebra. To je bilo u ponedjeljak, 17.01. oko podne, u mojoj kući, Perenelle [njegova supruga] je jedina bila prisutna, u godini uspostavljanja {povratka} čovječanstva 1382.”

Primijetite ovaj datum 17.01., jer će se pojavljivati još mnogo puta! Nekoliko mjeseci kasnije Flamel je izveo svoju prvu transmutaciju u zlato. Je li to samo priča? Pa, ono što JE istina i što se može potvrditi jest da su Nicolas i Perenelle Flamel dali doprinos za “14 bolnica, 3 kapelice i 7 crkava u Parizu, sve novoizgrađeno, i obogaćeno velikim poklonima i prihodima, sa mnogim reparacijama u crkvenim dvorištima. Također smo i u Bolonji napravili gotovo isto toliko kao i u Parizu, da ne govorimo o dobrotvornim djelima koja smo oboje činili prema posebno siromašnim ljudima, načelno udovicama i siročadi.” Nakon Flamelove smrti u 1419.g., počele su glasine. Nadajući se da bi mogli pronaći nešto skriveno u nekoj od njegovih kuća, ljudi su ih stalno pretraživali, dok jedna od njih nije kompletno uništena. Bilo je priča da su Nicolas i Perenelle još bili živi. Navodno, ona je otišla u Švicarsku, a on je zakopao kladu u njen grob, a zatim je još jedna klada zakopana i na njegovom sprovodu. Kroz stoljeća opstala je priča da su Flamelovi porazili smrt. Paul Lucas, putnik iz 17.st., dok je putovao u Maloj Aziji, susreo je turskog filozofa koji mu je rekao da “su istinski filozofi bili imali tajnu produženja života za 1000 godina...” Lucas je rekao “Pa, Flamel je imao Kamen mudraca, pa je ipak mrtav.” On se nasmijao: “Zaista vjerujete u to? Ne, ne, moj prijatelju, Flamel još živi; ni on ni njegova supruga još nisu okusili smrt. Nema tri godine otkako sam bio sa njima... u Indiji; on je jedan od mojih najboljih prijatelja.”

1761.g. Flamel i njegova supruga, kako je izviješteno, bili su viđeni u nekoj operi u Parizu.

Pa, postoji problem glede navodnog traga o “Abrahamu židovu” koji IZGLEDA da nas usmjerava u smjeru bratstva alkemičara ili čuvara tajni. Ne želim sada prelaziti na tu temu, jer bi to samo još zakompliciralo stvar tako da možda ne bismo pronašli izlaz iz petlje. No, da olakšam misli čitatelja, dati ću nekoliko napomena o tome.

Čudno je da je Eugene Canseliet u svom uvodu u Drugom Izdanju Fulcanellijevih Misterija Katedrala, očito po uputama majstora alkemičara, tako dramatično naglasio razliku između kabbale i Cabale govoreći:

Citat:

...ova knjiga ponovo je iznijela na svjetlo fonetsku cabalu, čiji su principi i primjena bili potpuno izgubljeni. Nakon ovog detaljnog i preciznog objašnjenja, te kratke obrade, koje

sam dao u vezi sa kentaustom, čovjekom-konjem iz Plessis-Bourea, u Deux Logis Alchimiques, **ovaj materinji jezik nikada nesmije biti pomiješan sa židovskom Kabbalom**. Iako nikad izgovorena, fonetska cabala, **taj snažni idiom**, je lako razumljiv i to je instikt ili glas prirode. Kao suprotnost, židovska Kabbala je puna transpozicija, inverzija, supstitucija i kalkulacija, toliko privremenih koliko i nerazumljivih. Zato je važno razlikovati te dvije riječi, CABALA i KABBALA, kako bi ih se koristilo sa razumijevanjem. Cabala proizlazi iz cadallh ili latinskog caballus, konj; kabbala je iz hebrejskog Kabbalah, što znači tradicija. Konačno, figurativna značenja poput coterie*, dijeljenje ispod ruke ili intriga, razvijena u modernoj upotrebi putem analogije, bi trebala biti zanemarena kako bi se riječi/imenici cabala osiguralo jedino značenje koje je sigurno za nju. {* krug lica sa zajedničkim interesom}

Sada, ovo čudno iznošenje izraza “coterie” i “dijeljenje ispod ruke” i “intriga” u konjukciji sa onime što je upravo napomenuo o Kaballah-u kao izrazu za “tradiciju”, a da je Cabala “konj”, predstavlja najčudniju jukstapoziciju {položaj jedne stvari pored druge} riječi. Gotovo izgleda da nam Fulcanelli govori da je Kaballah, ili tradicija, zapravo patka {izvrtanje}. Sam Fulcanelli daje čudnu napomenu u Staništima Filozofa {Dwellings of the Philosophers}:

Citat:

Alkemija je opskurna samo zato jer je skrivena. Filozofi koji su htjeli prenijeti ekspoziciju njihove doktrine i plodove svojih radova na potomstvo uložili su mnogo napora da ne otkriju umjetnost putrn njene prezentacije u uobičajenom obliku, tako da je nestručnjak ne može zloupotrijebiti. ...da filozofi nemaju drugog sredstva na raspolaganju da **ukradu od jednih ono što žele otkriti drugima.**, ali ta konfuzija metafora, različitih simbola, razvučenost izraza, kapricioznih formula praćenih potezom pera, izražena je u čistom jeziku samo za pohlepne i budalaste...

Poanta ovog sažetka je: ne pretpostavljajte ništa o židovima, masonima ili bilo kojoj drugoj grupi kada pokušavate razriješiti zagonetku. Gotovo sve do čega dođemo biti će zamračeno. A kada bude jasno vani, pravo pred našim nosovima, onda će biti još teže za vidjeti!

Vratimo se našem alkemičaru, sada dolazimo do godine 1745 u kojoj princ Charles Edward Stuart, znan i kao “Mladi Pretendent”, izvodi svoju Jakobitsku pobunu u pokušaju da ponovo zadobije Britansko prijestolje za svog oca “Starog Pretendenta.” Jakobitska stvar, za sve namjere i svrhe, bila je slomljena u bitci kod Cullodena u četvrtom mjesecu te godine, pa ipak je postojao stalni strah u Britanskoj vladi da su Jakobiti još uvijek pripremali urotu sa svojim francuskim simpatizerima, i biti Francuz u Londonu je u to doba bilo prepreka. Ta “špijunska groznica” rezultirala je uhićenjima mnogih Francuza, od kojih je većina kasnije puštena, ali bilo je to opasno vrijeme za Galske posjetioce! U 11-om mjesecu te godine jedan je Francuz bio uhićen i optužen za posjedovanje pro jakobitskih pisama. Postao je vrlo ogorčen i tvrdio je da mu je to “namješteno”. Uzimajući u obzir kakva su vremena bila, bilo je poprilično iznenađujuće da su mu povjerovali i pustili ga!

Horace Walpole, engleski autor i član parlamenata, napisao je pismo glede tog incidenta Sir Horace Mannu, 09.12.1745., u kojem kaže:

Citat:

Drugog dana šcepali su jednog čudnog čovjeka koji se zvao Grof Saint-Germain. Ovdje

boravi dvije godine i ne govori tko je ni odakle je, ali kaže da se ne predstavlja svojim pravim imenom. On divno pjeva i svira violinu, lud je i ne baš osjećajan.

Ovo je jedan od nekoliko "autentičnih" komentara na sceni o jednom od naj zagonetnijih likova 18-og stoljeća. Još jedan poznananik Grofa Saint-Germaina, Grof Warnstedt, opisao je Saint-Germaina kao "potpunog šarlatana, budalu, lajavca, jebivjetra i varalicu." Pa ipak njegov posljednji pokrovitelj rekao je da je Saint-Germain bio "možda jedan od najvećih mudraca koji je ikada živio."

Očito, bio je to jedan od onih ljudi koje ili volite ili mrzite. Saint-Germain prvi je puta privukao našu pozornost u otmjanim krugovima Beča oko 1740., gdje je ukomešao dnevnu modu noseći crno cijelo vrijeme. Svi ostali bili su obučeni u odjeću svijetlih boja, saten i čipku, kitnjaste šare i dezeni; i onda stiže Saint-Germain u crnoj opravi i sjajnim dijamantima na prstima... Kakvo privlačenje pažnje! Također je imao naviku nositi sa sobom pregršt sitnih dijamantata u šepovima umjesto novca! I tako, evo ga ovdje, privlačeći pažnju na sebe na svoj bizaran način, i prirodno je da je sklapao poznanstva sa lokalnim modnim kreatorima, Grofovima Zabor-om i Lobkowitz-em, koji su ga upoznali sa francuskim Maršalom de Belle Isle. Pa, izgleda da je Maršal bio ozbiljno bolehljiv, ali njegova bolest nije zabilježena, tako da ne možemo vrednovati tvrdnje da ga je Saint-Germain izliječio, no, uprkost tome, Maršal je bio toliko zahvalan da je Saint-Germaina poveo sa sobom u Pariz, opremio mu stan i laboratorij. Detalji o grofovom životu u Parizu su prilično dobro poznati, i otuda započinju glasine.

Postoji izvještaj od "Grofice B__" (pseudonim, izgleda, pa trebamo zadržati sumnje glede informacije), koja je napisala u svojim memoarima *Chroniques de l'oeil de boeuf*, da, kada je srela grofa na večernjoj sjedeljki kod postarije grofice von Georgy, čiji je kasniji suprug bio ambasador u Veneciji 1670-ih, stara se je grofica sjetila Saint-Germaina iz njenih dana u Veneciji. I tako ga je pitala da li je njegov otac bio tamo u to doba. On je odgovorio da nije, ali ON jest! Pa, čovjek kojega je stara grofica znala TADA je imao najmanje 45 godina, a to je bilo prije najmanje 50 godina, a toliko izgleda ima i čovjek koji stoji ispred nje! "Vrlo sam star" kazao je. "Ali onda bi morali imati skoro 100 godina," ustvrdila je grofica. "To nije nemoguće", odgovorio je grof. Zatim je ispričao neke detalje koji su staru groficu uvjerali da je to zaista bio on kojaega je znala iz Venecije. "Već sam uvjeren, Vi ste najneobičniji čovjek kojeg sam srela, đavo!" "Neee!" zavapio je glasno Saint-Germain, kojega se začulo po cijeloj prostoriji. "Bez takvih imena!" I počeo je drhtati, te je odmah napustio prostoriju.

Prilično dramatičan uvod u društvenu sredinu, slažete li se? No, da li je bio stvaran ili potez vrlo vještog foliranta? Da li je namjerno odlučio da usvoji ime nekoga koji je već duže vrijeme bio mrtav, o kome je možda već podosta znao, i zatim sve namjestio? U svakom slučaju to je bio početak "legende", i mnogih drugih priča slične naravi koje su se proširile društvom poput šumskog požara. Saint-Germain je očito podržavao vatru sa svojim naznakama da je blisko poznao "Svetu Obitelj" i bio pozvan na vjenčanje u Kani gdje je Isus pretvorio vodu u vino, i kao uzgred napomenuo da je uvijek znao da će Isus na kraju nadrapati." Prema njemu, on je bio sklon Anni, majci djevice Marije, te je čak predložio njenu kanonizaciju na Nicsjskom koncilu 325.g. ljeta gospodnjeg! Koji tip! Rečenica za svaku priliku! Vrlo skoro grof je učinio da mu Luj XV i njegova ljubavnica, Madam Pompadur, jedu iz ruke, i zaista bi MOGLO biti istina da je on bio francuski špijun u Engleskoj kada je tamo bio uhićen, jer je kasnije imao veze sa nekim sumnjivim biznisom za lakovjernog kralja Francuske.

1760., Luj je poslao Saint-Germaina u Hag kao svog osobnog predstavnika da organizira pozajmicu sa Austrijom koja je trebala pomoći sedmogodišnji rat protiv Engleske. No, dok je bio u Nizozemskoj, grof se posvađao sa svojim prijateljem Kazanovom, koji je također bio diplomat u Hagu. Kazanova se jako trudio da javno diskreditira Saint-Germaina, ali bez uspjeha. Netko bi se mogao zapitati što je to

što je Kazanova tada otkrio o Saint-Germainu. U svakom slučaju, Saint-Germain si je stvarao i druge neprijatelje. Jedan od tih neprijatelja bio je Duc de Choiseul, ministar vanjskih poslova kralja Luja. Duc je otkrio da je Saint-Germain istraživao mogućnosti dogovaranja mira između Engleske i Francuske. Sada, to ne zvuči kao loš plan, ali je Duc uspio uvjeriti kralja da je to bila drska izdaja, i grof je morao otići u Englesku i onda natrag u Nizozemsku. U Nizozemskoj je grof živio pod imenom grof Surmont, i radio je da poveća prihode kako bi uspostavio laboratorije u kojima je radio boje i angažirao se u svojim alkemičarskim eksperimentima. Prema svim izvješćima, on je bio uspješan u NEKOM smislu, jer je nestao iz Nizozemske sa 100.000 guldena {nizozemski novac}!

Zatim se pojavio u Belgiji kao Markiz de Monferrat. Uspostavio je još jedan laboratorij sa tuđim novcem prije no što je ponovo nestao. (počinjemo li ovdje nazirati šablonu?) Tijekom brojnih godina, o Saint-Germainovim su se aktivnostima pojavljivala izvješća iz različitih dijelova Europe, a 1768., pojavio se na dvoru Velike Katarine. Turska je upravo bila objavila rat Rusiji, a Saint-Germain predstavio je sebe kao vrijednog diplomata zbog svog statusa kao "insajdera" u francuskoj politici. Vrlo brzo postao je savjetnik Grofa Alekseja Orlova, zapovjednika Ruskih Carskih Snaga. Orlov ga je učinio visoko rangiranim oficirom ruske armije, a Saint-Germain je zadobio engleski nadimak "General Welldone" {General DobarPosao}. Njegov uspjeh u Rusiji mogao mu je omogućiti da počiva na svojim lovorikama, ali on to nije htio. 1774., pojavio se u Nirnbergu tražeći novac od vojnog guvernera Brandenburga, Charlesa Alexandra. Njegov prividan nadimak tada (očito više nije bio zadovoljan da bude ili grof ili Markiz) bio je Princ Rakoczy od Transilvanije! Prirodno, vojni guverner Brandenburga je bio impresioniran kada je grof Orlov posjetio Nirnberg i toplo prigrlio "princa". No, kasnije, kada je Charles napravio malu istragu, otkrio je da je STVARNI princ Rakoczy nesumnjivo mrtav i da je ovaj lažni princ zapravo samo grof Saint-Germain!

Saint-Germain nije poricao optužbe, no očito je osjetio da je bilo vrijeme da ode. Duc de Choiseul, Saint-Germainov stari neprijatelj, tvrdio je da je grof u službi Frederika Velikog. No to vjerojatno nije bilo istina, jer je tada Saint-Germain pisao Frederiku moleći ga za pokroviteljstvo. Frederick ga je ignorirao, što je začudno, ako je BIO uposlenik pruskog kralja, kako je tvrdio de Choiseul. ... Saint-Germain je otišao u Lajpcig i predstavio se princu Frederiku Augustusu od Brunsvika kao mason četvrtog stupnja! Ispalo je da je Frederick Augustus baš bio Veliki Majstor pruske masonske lože, tako da je to bio ZAISTA glupi potez Saint-Germaina, jer je time pokazao da NIJE bio mason! No to je istina koja vrijedi za sve povjerljive ljude... njihova ega na kraju uzrokuju njihov pad! Princ je izazvao Saint-Germaina jer nije znao tajne signale i otpremio ga kao varalicu. 1779., Saint-Germain je bio starac u 60-im godinama koji je nastavljao tvrditi da je mnogo stariji. Mora da je nekako naučio zauzdati svoj ego, jer je u Eckenfordeu u Schleswigu, u Njemačkoj, bio sposoban šarmirati princa Charlesa od Hesse-Cassela. Dio njegove prevare uključivao je da bude i mistik, jer zabilježeno je da je rekao princu Charlesu:

Citat:

"Budi baklja svijeta. Da je tvoje svjetlo jedino na planeti, još uvijek si ništa u očima Boga. Pripremio sam za tebe sjaj prema kojem su zvijezde blijeda sjena. Ti ćeš voditi smjer zvijezda, a oni koji upravljaju carstvima biti će upravljani tobom."

Zvuči kao priprema za još jedno pelješanje! No, 27.02.1784. Saint-Germain je umro u kući princa Charlesa u Eckenfordeu. Pokopan je lokalno, a princ mu je podigao nasgrobnu ploču ma kojoj piše:

Citat:

Onaj koji je sebe nazivao grofom Saint-Germainom, i Welldone o kojem nema drugih

informacija, sahranjen je u ovoj crkvi.

I onda je princ spalio sve grofove papire “da ne bi bili pogrešno protumačeni.” Navodno postoji dokaz da grof NIJE umro, i mnogi okultisti tvrde da je još uvijek živ kroz ova dva prošla stoljeća! Zagonetku Saint-Germaina najvećim dijelom treba zahvaliti nepouzdanim okruženjem njegova porijekla. Jedan izvor kaže da je bio rođen 1710., u Sam Germano-u, kao sin skupljača poreza. Eliphas Levi, okultist iz 19.st., rekao je da je Saint-Germain rođen u Lentermeritzu u Bohemiji, i da je bio vanbračno dijete plemića koji je također bio i Rozenkrojcer. Znano je da je imao izvorni talent za jezike, i da je govorio francuski, njemački, engleski, nizozemski i ruski. Također je tvrdio da tečno govori kineski, hindu i perzijski, no to nitko nije mogao provjeriti. A primijećujemo da je Horace Walpole rekao da je bio odličan violinist, pjevač i slikar, iako nijedno od njegovih navodnih djela nije preživjelo. Navodno je bio u stanju naslikati dragulje koji su sjajili na vrlo živopisan način. Također postoji velika količina dokaza da je Saint-Germain bio ekspert za dragulje – tvrdio je da je izučio zanat kod perzijskog šaha! ... također je imao velikog znanja o kemiji ... bio poznat kao iscijelitelj... NIKAD nije jeo u društvu, što je očito bio dio njegovog plana za privlačenje pažnje na sebe. Mogao je sjediti za prepunim stolom, ali bi umjesto da jede, pričao od početka do kraja obroka . . u razgovorima nije imao premca.

Collin Wilson, autor Okultnog, smatrao je da je Saint-Germain morao biti vegetarijanac. Na kraju, STVARNA je zagonetka, osim njegova porijekla, GDJE je Saint-Germain zadobio svo to specijalizirano znanje? Naravno, nisu svi koji su ga sreli bili impresionirani njegovim talentima. Kazanova ga je smatrao **kraljem nametljivaca i laprdalom, a u drugu ruku opet i neagresivnim i prilično zapanjujućim čovjekom.**

Grof Alvensleben, pruski ambasador na Dresdenskom dvoru napisao je 1777.:

Citat:

“Nadaren, ali bez sposobnosti, i [b] samo je zahvaljujući najnižim laskanjima i ulizivanjima za koje je čovjek sposoban drugim osobama, zadobio svoju reputaciju. Prekomjerna taština je njegov glavni pokretački mehanizam.”

Ne znam za vas, ali ja sam bila sreća nekoliko ljudi sa svim karakteristikama nabrojenima maloprije, i čak i bila neko vrijeme obmanuta. Ovako nabrzak izgleda jednostavno odbaciti Saint-Germaina. No, imamo mali problem: koje su priče o njemu točne? Čini se da je Berthold Volz 1920-ih napravio neka dublja istraživanja o temi i otkrio, ili se tako samo tvrdilo, da je Duc de Choiseul, koji je bio obuzet ljubomorom prema Saint-Germainu, **unajmio vrlo sličnu osobu da ide okolo i predstavlja se kao grof Saint-Germain, glumeći i praveći budalu od sebe, kako bi stvorio lošu sliku o grofu.**

Ili se radi samo o još jednoj priči, željnom razmišljanju, ili namjernoj konstrukciji osmišljenoj da održava legendu živom? Postajemo li pobliže upoznati sa ovom “namami i skreni” rutinom?

Navodno je Saint-Germain predvidio izbijanje francuske revolucije Mariji Antoaneti, koja je navodno napisala u svom dnevniku da je požalila što nije poslušala njegov savjet. Ja ga nisam vidjela, pa ga ne mogu potvrditi. Ali prema mojem mišljenju, nije trebala biti neka poteškoća da se to predvidi, uzevši u obzir političku klimu toga doba!

Bilo je rečeno da se Saint-Germain pojavio u Wilhelmsbadu 1785.g., godinu dana nakon što je navodno umro, a bio je u društvu sa mađioničarem cagliostro, hipnotizerom Antonom Mesmerom, i

“nepoznatim filozofom”, Louis Claudeom od sv.Martina. No, to je rekla-kazala. Onda je navodno otišao u Švedsku 1789.g., da upozori kralja Gustavusa III na opasnost. Zatim je posjetio svog prijatelja, pisca dnevnika, gđu d'Adhemar, koja je rekla da još uvijek izgleda kao da mu je 46 godina! Očito joj je rekao da će ga ona vidjeti još pet puta, a ona je potvrdila da je to bilo točno. Navodno je zadnji posjet bio u noći prije ubojstva Duc de Berrija 1820.g. I opet nalazimo da je ovo stvar nepotkrijepljena dokazom.

Napoleon III naredio je da komisija ispita život i aktivnosti Saint-Germaina, ali su nalazi uništeni u požaru u hotelu de Ville u Parizu 1871., - za što mnogi ljudi vjeruju da je više od slučajnosti. Moje bi mišljenje bilo da je **jedini razlog za uništenje takovoga izvješća postojao u slučaju da je izvješće pokazivalo da je grof varalica**. Posljedica tog požara jest da je legendi omogućeno da živi bez tog izvješća; stoga je vjerojatno da bi izvješće imalo nekih posljedica po legendu, kao recimo njeno umirovljenje u arhivu “prevare”. Da je bilo od koristi za tu legendu, onda ne bi mijenjalo ono što **već jest bilo na stvari**, a to je da su ljudi smatrali da je on neka vrsta nadljudskog bića. Stoga je uništenje izvješća, ako je namješteno, jednostavno moralo imati namjeru podržavanja dotadašnjeg statusa.

Jedna od sljedećih niti legende vezana je uz Helenu Blavatsky koja je tvrdila da je Saint-Germain jedan od “skrivenih majstora” zajedno sa Kristom, Budom, Apoloniudom od Tyane, Kristijanom Rozenkrojom, francisom Baconom i ostalima.

Nakon 2.svj.rata, grupa teozofa putovala je u Pariz gdje su se trebali naći sa grofom, ali se on nikada nije pojavio. I, na kraju, 1972.g., francuz po imenu Richard Chanfray bio je intervjuiran od francuske televizije. Tvrdio je da je on Saint-Germain, te navodno ispred TV kamera transmutirao olovo u zlato u kamperskoj pećnici! I da ne bi zaboravili nešto nedavnije grofove “komunikacije” sa glavnom osobom u Church Universal and Triumphant {crkva}, Elizabethom Clare Prophet.

Na kraju teme o Saint-Germainu nalazimo laži i konfuziju. No, do sada smo se već navikli na to, i naučili smo misliti na drugačije načine. A ako je Saint-Germain bio varalica, moramo na neki način vrlo pažljivo razmisliti o onima koji ga proglašavaju za njihovu “vezu” ka ezoteričnim stvarima.

Tijekom 19-og i 20-og st., alkemija je igubila prednost pred rastućom eksperimentalnom znanošću. To je bilo vrijeme briljantnih umova poput Lavoisiera, Priestleya i Davya. Daltonova atomska teorija i niz otkrića u kemiji i fizici pokazalo je svim “legitimnim” znanstvenicima da je alkemija bila samo “mistično” i u najboljem slučaju bezopasno prošlo vrijeme bez znanstvene vrijednosti. Organizacije poput Zlatne Zore {Golden Dawn} i Ordo Templi Orientis izmislile su korumpirane mješavine komadića alkemije i orijentalne filozofije, zamutile to sa zapadnim europskim magijskim tradicijama, ali to su bile jasno distorzirane imitacije sastavljene najvećim dijelom od željnog razmišljanja. Kada netko temeljito proučava tzv. “adepte” {one koji su vješti} iz tih “sistema”, onda se opetovano suočava sa arhetipom “palog čarobnjaka”, tako da može samo zatresti glavom i sjetiti se upozorenja velikih alkemičara da oni koji unutar sebe ne razviju “posebno stanje” koje je potrebno za “Veliki Rad {Posao, Djelo}” mogu očekivati samo neuspjeh.

U mojem umu nema sumnji da se takve grupe površno bave nekom “alkemijom” ili nekim “čarobnjaštvom”, i nema sumnje da oni mogu povremeno zapravo “prizivati” veze sa izvorima “moći”. Ali općenito pregled onoga što se o njima može naučiti teži ka smjeru velikog željnog razmišljanja ili čak mogućnošću za dominacijom pomoću sila tame pod krinkom “anđela svjetlosti”. Ipak, 1919.g., britanski fizičar Ernest Rutherford objavio je da je uspio sa uspješnom transmutacijom jednog elementa u drugi: dušika {N} u kisik {O}! Kao što je svima poznato, njegove procedure i rezultati nikako nisu temeljeni na radovima alkemičara; ali ono što je on učinio bilo je pobijanje tvrdoglavog odbijanja većine tadašnjih znanstvenika da je transmutacija nemoguća. Zapravo, postalo

je poznato da se radioaktivni elementi postepeno “raspadaju” isijavajući radijaciju te proizvodeći “elemente – kćeri” koji se onda čak i dalje raspadaju. Na primjer, jedan takav lanac počinje sa uranom a zadnji elemenat u tom raspadu na kraju je olovo. Dakle, pitanje postaje, može li se proces obrnuti? Ili, ako se započne sa nekim drugim elementom, koji će biti ktajnji rezultat?

Franz Tausend bio je 36-ogodišnji kemijski radnik u Minhenu koji je imao teoriju o strukturi elemenata koja je bila jaka mješavina pitegorejstva i moderne kemije. Publicirao je pamflet naslovljen “180 elemenata, njihove atomske težine, i njihovo utjelovljenje u sistem perioda”. Smatrao je da svaki atom ima frekvenciju vibracije karakterističnu za taj element, povezano s težinom atomske jezgre i grupiranjem elektrona oko nje. Taj dio njegove ideje se u kasnijim istraživanjima pokazao u osnovi točnim. Međutim Tausend je dalje predložio da materija može biti “orkestrirana” dodavanjem prave supstance elementu, te stoga mijenjajući vibracijsku frekvenciju, što u tom slučaju uzrokuje da on postaje drugi element.

Kako to biva, u isto vrijeme Adolf Hitler poslat je u zatvor radi pokušaja organiziranja oružanog ustanka. Jedan od njegovih ortaka bio je general Erich Ludendorff, koji je bio oslobođen optužbi, i koji se sljedeće godine kandidirao za predsjednika Njemačke. No, porazio ga je Hindenburg, tako da se okrenuo podršci i financiranju rađajuće nacističke partije. Čuo je glasine da je izvjesni Tausend transmutirao bazične metale u zlato pa je formirao grupu, uključujući brojne industrijalce, da ispita taj proces.

Tausend je dao upute koje su nalagale da oni trebaju nabaviti željezni oksid i kvarc koji su onda bili zajedno pomiješani u retorti. Njemački trgovac i član te grupe, Stremmel, uzeo je retortu u svoju hotelsku sobu preko noć da ne bi tkogod čačkao po njoj. Sljedeće jutro Tausend je zagrijavao retortu u svojoj električnoj peći, u prisutnosti svojih pokrovitelja, i zatim dodao malu količinu bijelog praha u rastopljenu smjesu. Zatim se to hladilo, i kada je retorta otvorena, unutra je bila zlatna gruda od 7 grama. Ludendorff je bio u ekstazi. Poduzeo je pripreme za formiranje kompanije zvane “Kompanija 164”. Novac investitora počeo se slijevati u nju i u roku jedne godine preusmjerili su oko 400.000 maraka u fondaciju nacističke partije.

A onda, u 12-om mjesecu 1926., on daje ostavku, ostavljajući Tausendu da se baka sa svim dugovima. Tausend je uspio da poveća novac i 16.06.1928., navodno je napravio 25 unci zlata {1 unca = 28,3495231 grama, dakle napravio je cca 705 grama zlata} u jednom jedinom postupku. To mu je omogućilo da napravi još nekoliko nizova postupaka, a svakim je dobio oko 10 kg zlata. Godinu dana kasnije, kada nije više bilo proizvedeno još zlata, Tausend je uhićen zbog prevare, optužen i osuđen na 4 godine zatvora. Ipak, dok je čekao na suđenje, uspio je izvesti transmutaciju pod strogim nadzorom minhenske kovačnice novca. To je predstavljeno na sudu kao dokaz da se nije radilo o prevari. No, to nije bilo osporeno, te ga nije spasilo od zatvora.

Iste godine kada je Tausend bio osuđen, poljski inženjer Dunikovski objavio je u Parizu da je otkrio novu vrstu radijacije koja transmutira kvarc u zlato. Mineral, raširen po bakrenim naplaticima, bio je rastopljen električnim pražnjenjem pri 110.000 Volti, te zatim iradijacioniran (ozračen) tim novim “z-zrakama”. Investitori su u projekt Dunkovskog uložili 2 milijuna franaka, no nakon nekoliko mjeseci, kada se zlato nije pojavljivalo, i njega su također osudili zbog prevare. Nakon 2 godine u zatvoru, njegov odvjetnik ishodio je ranije puštanje iz zatvora, te je sa obitelji otišao u Italiju, gdje je počeo eksperimentirati.

Uskoro su počele kolati glasine da je on novac za svoje eksperimentiranje priskrblijavao povremenom prodajom grumenčića zlata. Njegov odvjetnik, u pratnji eminentnog kemičara Alberta Bonna, bio je došao da ga vidi.

Bilo je otkriveno da je kvarc kojeg je koristio Dunikovski (a jednako tako se pretpostavlja i za Tausenda) već sadržavao minuciozne količine zlata. Zlato je moglo biti ekstrahirano uobičajenim načinom dajući 10 dijelova na milijun, no tehnika Dunikovskog davala je gotovo 100 puta više. Uprkos toga, baratao je samo sa malim količinama zlata jer je njegova oprema mogla podnijeti samo male količine kvarca. Dunikovski je tvrdio da je njegov proces ubrzavao prirodni rast “embrionalnog” zlata unutar kvarca. Napravio je jedan prikaz toga ispred pozvane grupe znanstvenika što je privuklo značajnu pozornost. Oformljen je englesko-francuski sindikat za dobavu pijeska iz Afrike i njegov tretman u velikom novom laboratoriju na južnoj obali Engleske, no tada je otpočeo 2. svj. rat i Dunikovski je nestao. Bilo je glasina da su ga preuzeli Nijemci i da je proizvodio zlato za njihovu posrnulu ekonomiju – no za to nema dokaza. No, na Hitlerove “veze” sa alkemijom ćemo se vratiti kasnije.

Od 2. svj. rata bilo je i još uvijek postoji mnogo praktičara alkemije. Dosta te aktivnosti je bilo centrirano u Francuskoj, uključujući i Eugenea Canselieta koji je tvrdio da je bio učenik zagonetnog Fulcanellija, pomenutog prije.

U proučavanju alkemije i njene povijesti, te svih povezanih knjiga koje sam mogla pronaći, konačno sam došla na Fulcanellija i njegovog pomena u knjizi Morning of the Magicians {Jutro Magova} od Pauwelsa i Bergiera. Bergier je tvrdio da je u 6-om mj. 1937. g., - osam godina prije prvog testiranja atomske bombe u Novom Meksiku, sreo impresivnog ali zagonetnog stranca. Čovjek je pitao Bergiera da prosljedi poruku pomenutom fizičaru, Andre Helbronneru, za kojega je Bergier radio. Čovjek je rekao da osjeća da je njegova dužnost da upozori ortodoksne znanstvenike na opasnost od nuklearne energije. Rekao je da su alkemičari iz prošlih vremena – i prethodnih civilizacija – zadobili takvo tajno znanje koje ih je uništilo. Zagonetni je stranac rekao da zaista ne gaji nadu da će se na njegov savjet obratiti pažnja, ali da je osjećao da to mora reći.

Jacquea Bergier ostao je do svoje smrti uvjeren da je stranac bio Fulcanelli. Kako priča ide, Američka Strateška Služba, prethodnica CIA-e, provela je pri kraju rata opsežnu istragu ne bi li pronašla Fulcanellija. Nikada nije bio pronađen. Argumenat protiv toga da se ovaj čudan događaj zbio jest da je plutonij baš bio specifično pomenut od zagonetnog stranca, a plutonije nije bio izoliran sve do februara 1941. g., i nije bio imenovan do marta 1942. g. To je bio 5 godina nakon Bergiereova susreta. Usprkos toga Bergier je ostajao pri svojoj priči. A činjenica je da, ako pričamo o Majstorima Alkemičarima, povijest izgleda ukazuje na to da su izgleda u izvjesnoj mjeri imali sposobnosti “vremenskog putovanja”. Dakle, pitanje znanja imena elementa ne bi predstavljalo poteškoću.

U ranim 1920-ima, u Parizu je bio jedan “intenzivan i neznatno građen muškarac” u svojim ranim dvadesetima, imenom Eugene Canseliet koji je bio poznat kao alkemičar entuzijast. On je napravio mnoge reference na činjenicu da je radio sa pravim “Majstorom Umjetnosti”. Njegov prijatelj i kompanjon, siromaštvom pogođen ilustrator imenom Jean-Jullien Champagne, koji je bio stariji od Canselieta, podržavao je njegove tvrdnje. Njih su dva živjela u oronuloj zgradi u susjednim apartmanima, u ulici Rochechouart 59, u okrugu Butte-Montmartre. Zbog njihovih naznaka da su imali kontakta sa “Skrivenim Majstorom”, uskoro su postali centar kruga onih koji su stremili ka okultnom. Izgleda da su i Canseliet i Champagne učestalo bili viđeni u gradskim knjižnicama, Nacionalnoj Biblioteci, Mazarinu, Arsenalu i Sainte Genevieve, proučavajući rijetke knjige i rukopise. Očito su nešto tražili. Priča koja se mogla čuti od onih sa rubova njihove elitne grupe, bile je da je taj “Skriveni Majstor Fulcanelli” bio star, izdvojen – vjerojatno aristokrat – i vrlo bogat. Također je rečeno da je bio neizmerno učen, praktičar alkemije, koji je već bio ili gotovo bio zadobio “Veliko Djelo {posao}”. Nitko osim Canselieta i Champagnea nikada nije sreo Majstora Fulcanellija, i zahvaljujući tome, povećala se doza skepticizma u okultnim krugovima Pariza. No, taj je skepticizam

nestao kada je objavljena knjiga *Le mystere des cathedrales* {Zagonetke Katedrala} godine 1926. Ovo prvo izdanje sastojalo se od samo 300 primjeraka, a objavio ga je Jean Schemit, ulica Lafitte 45, u okrugu Opera. Podnaslov je bio “Ezoterička interpretacija hermetičkih simbola Velikog Djela {posla}”, a predgovor je napisao Eugene Canselier, koji je tada imao samo 26 godina. Knjiga je imala 36 ilustracija, dvije u boji, koje je nacrtao umjetnik, Champagne. I tako su jednim udarcem obranjeni i Canselier i Champagne, a mjesto među okultistima zajamčeno!

Tema knjige je bila navodna interpretacija simbolizama raznih gotičkih katedrala i ostalih zgrada u Europi u kojima su bile enkodirane instrukcije alkemijskih tajni. Ova ideja, da su tajne sadržane u strukturi kamena, gravurama, rezbarijama itd. srednjovjekovnih zgrada, bila je naznačavana od drugih pisaca o ezotrijskoj umjetnosti i arhitekturi, ali nitko nikada prije nije objasnio temu tako jasno i opsežno.. U svakom slučaju Fulcanellijeva je knjiga uzrokovala senzaciju među pariškim okultistima.

U predgovoru, napisanom od strane Canselieta, postoji naznaka da je Majstor Fulcanelli zadobio Kamen – te postao zagonetno transfiguriran i iluminiran, a onda nestao!

Citat:

“On je **nestao** u sudbonosnom satu, kada je Znak dovršen... Nema više Fulcanellija. Ali barem imamo ovu utjehu da je ostala njegova misao, topla i životna, utkana u svetište ovih stranica zauvijek.”

Izvanredna učenost i jedinstvene osobine osobnosti pisca učinila je okultnu gomilu Pariza ludom od želje da saznaju tko je zapravo bio Fulcanelli! U vezi tih naklapanja glede Fulcanellijevog mogućeg identiteta Kenneth Rayner Johnson piše:

Citat:

Bilo je prijedloga da je on bio preživjeli član bivše francuske kraljevske obitelji Valois. Iako se pretpostavljalo da su oni izumrli 1589.g. smrću Henrija III, bio je znano da su se članovi obitelji površno bavili magijom i misticizmom i da je Marguerita de France, kćer Henrija II i supruga Henrija IV od Navarra opstala do 1615. Štoviše, jedan od mnogih njenih ljubavnika bio je i ezoterički nastrojeni Francis Bacon (kojem mnogi priznaju vještinu čak i danas); ona se razvela 1599., a njen osobni uspon iznjedrilo je magični pentagram čiji je svaki vrh nosio jedno slovo latinske riječi salus – znači “zdravlje”. Može li prema općoj pretpostavci aristokratski Fulcanelli biti potomak Valoisa, i da li je latinski moto naznaka da je neka važna alkemičarska tajna dugovječnosti bila prosljeđena njemu putem familije?

Neki su tvrdili da je Fulcanelli bio okultista-prodavač knjiga, Pierre Dujols, koji je sa svojom suprugom vodio prodavaonu u ulici Rennes u okrugu Luxemburg, u Parizu. Ali Dujols je već bio poznat kao isključivo spekulativni alkemičar koji je pisao pod pseudonimom Magophon. Zašto bi se skrivao pod dva pseudonima? Drugi je prijedlog bio da je Fulcanelli bio pisac J.H.Rosny stariji. Pa ipak, njegov život je bio previše dobro poznat javnosti da bi se ta teorija prihvatila. Bila su tamo najmanje tri alkemičara praktičara u gradu u približno istom vremenskom periodu. Radili su pod pseudonimima Auriger, Faugerons, i dr. Jaubert. Argumenat protiv toga da su oni zapravo bili Fulcanelli bio je sličan onome protiv toga da je on bio Dujols-Magophon: zašto bi koristio više od jednog pseudonima? I na kraju, bili su tamo Eugene canselier i Jean Julien Champagne, oda

povezana direktno sa Fulcanellijevom knjigom, i oba su tvrdila da su osobno poznavali Majstora. [Johnson, 1992.]

Postojao je jedan veliki prigovor tome da je Canseliet bio Fulcanelli: bio je previše mlad da bi bilo moguće da je zadobio onoliko znanje koje je predstavljeno u knjizi. I, da, studij o njegovom predgovoru, kompariranom sa glavnim tekstom pokazao je različite stilove. I tako je canseliet bio isključen. Champagne je sljedeći vjerojatni sumnjivac jer je BIO stariji i iskusniji, i bilo je sigurno da ga je njegov rad, kao umjetnika, vodio diljem Francuske, tako da je imao prilike vidjeti sve spomenike opisane u toliko detalja. Jedini problem sa ovom teorijom bio je u tome što je Champagne bio “poznati hvalisavac, praktični šaljivdžija, pijanac koji se volio igrati riječima, koji je često sebe volio prodavati pod Fulcanellija – iako je njegovo ponašanje u potpunosti odudaralo od takvog standarda.”

A kao dodatak tome, champagne je bio alkoholičar čije je natapanje pelinkovcem u konačnici dovelo do njegove smrti. Umro je 1932.g., od gangrene sa 55 godina starosti. Zapravo su mu otpali nožni palci. To ne zvuči baš kao nalik “Majstoru Alkemije”. U drugu ruku, neki od opisa transmutacija koje su radili alkemičari mogu vas začuditi i natjerati da se zapitate nije li i otpadanje nožnih palaca dio tog procesa! Šali na stranu, ima tamo mnogo više pojedinosti i čudnovatosti uključene u sortiranje toga tko ili što je Fulcanelli zapravo mogao biti, a sve bez neke veće jasnoće od one sa kojom smo započeli ovu diskusiju! To se samo vrti u krugovima! Poanta je: više od jedne osobe posvjedočilo je Fulcanellijevu postojanje, njegovu uspjehu u transmutaciji, i njegovom kontinuiranom postojanju u sadašnje vrijeme – što ga čini starim preko 140 godina! A neki teoretičari misle da je on čak i stariji!

Morning of the Magicians {Jutro Magova} od Pauwelsa i Bergiera, objavljeno je 1963., i tek su tada okultisti engleskog govornog područja i studenti alkemije postali svjesni Fulcanellija. U toj točki vremena, trebalo je proći još 8 godina prije no što će Zagonetke Katedrala biti prevedene na Engleski. No svaka od ovih knjiga probudila je potpuno novu publiku Tragača ka mogućnostima čuda današnjih vremena, jednako tako i vrlo STVARNOJ vjerovatnoći tisućama godina staroj tajni čuvanoj među nepoznatim osobama. U engleskom izdanju Zagonetki Katedrala, Eugene Canseliet je rekao da mu je Majstor dao vrlo malu količinu alkemijskog “praha projekcije” 1922. godine i dopustio mu da transmutira 4 unce olova u zlato. Vincent Lang koji je napisao uvod za knjigu, primio je pismo od Canselieta, koje dijelom kaže:

Citat:

“Majstor je već bio poprilično star čovjek, ali je lako nosio svojih osamdeset godina. 30 godina kasnije, ponovo sam ga bio vidio... i izgledao je poput pedesetogodišnjaka, dakle, nije izgledao starije od mene.” canseliet je otada rekao da se sa Fulcanellijem sreo još mekoliko puta, i da je Fulcanelli još živ. [Johnson, 1992.]

Jedina osoba koja je rekla da je vidjela Fulcanellija bio je Canselijet, njegov učenik. Rekao je da je sreo Majstora u Španjolskoj 1954.g., pod jako neobičnim okolnostima. Kasnije se Gerard Heym, osnivački član Društva za Studij Alkemije i Rane Kemije, urednik Ambix-a, svojeg žurnala, razvikao kao europski veliki okultni naučnik svojih dana, sprijateljio sa canselietovom kćerkom, i putem nje pregledao Canselietov pasoš. Unutra JE BIO španjolski pečat sa ulaznom vizom za 1954.g. I tako barem za jednu stavku imamo činjenicu, čak iako je to rekla-kazala. Ja to nisam vidjela.

Jedan Canselietov prijatelj, koji je htio ostati anonimn, rekao je da je taj sastanak bio “u drugoj dimenziji... u točki u kojoj su takvi susreti mogući.” Priča je bila da je Canseliet primio neku vrstu

priziva”, možda telepatski, i otputovao u Sevilju, gdje je imao susret, i odveden dugačkim okolnim putem u veliki planinski dvorac za koji se pokazalo da je enklava alkemičara – kolonija! Rekao je da je izgleda Fulcanelli prošao čudan oblik transformacije, tako da je imao osobine muškarca i žene – bio je androgin. U jednoj točki, rekao je Canseliet, imao je potpune osobine žene. Neka opskurnija alkemijska literatura također ukazuje na tu androginost. Adept koji prolazi kroz transformaciju navodno gubi kosu, zube i nokte, i narastu mu novi. Koža postaje mlađa, glatkija i lice poprima aseksualne osobine. To me podsjeća na ono što su Kasiopejci rekli o tranziciji u četvrti denzitet:

Citat:

P: Sada, kao što sam počela govoriti, teoretski, ako je individua razvijena na prirodan način tako da je napravila sve propisne izbore, i stigla u točku vremena gdje se dešava glavna transformacija, da li bi tijelo te individue prošlo u višu dimenziju u fizičkom obliku?

Zapamtite, to je samo teoretski, osoba...

O: Naravno.

P: Sada, pretpostavimo tu osobu da je prošla kroz tranziciju na drugu stranu, u kojem bi se stanju našla njihova tijela? Da li bi bila baš kakva i sada u smislu njihovih čvrstoća? Kakav bi bio osjećaj?

O: Ključni koncept je ovdje varijabilnost fizičkog.

P: Da li to znači da će svatko biti drugačiji ili da će individua imati veću kontrolu sadržaja i konstitucije tijela?

O: Baš niti jedno. Vaša fizikalnost će biti varijabilna ovisno o potrebi i okolnostima.

P: Dobro, da li to znači da ćemo nekad imati i malo "lakša" tijela (light, prim. prev.)?

O: Blizu.

P: Da li to znači i d ćemo ponekad biti u čvršćim tijelima u odnosu na sada?

O: Da.

P: Da li će naša tijela stariti različito?

O: Da.

P: Koliki će biti prosječan životni vijek?

O: 400 godina.

P: Da li će oni koji prođu kroz tranziciju kao, npr. 50-godišnjaci, imati jednaku mogućnost živjeti dodatnih 400 godina?

O: Regenerirat će se u mladenački izgled.

Dakle to je vrsta fascinantne ideje da je alkemijska transmutacija interakcija sa drugačijim denzitetom. I bio je još jedan komentar o tome glede naizgledne “androginosti”.

Citat:

O: Zamislite da se vozite autoputom, odjednom primjetite aure koje okružuju sve... Imate mogućnosti da vidite iza kuteva, možete unutar malenih vikendica koje postaju velike palače, kad ih vidite iznutra... Idete unutar zgrade u Albuquerque-u i izlazite kroz zadnja vrata u Las Vegas, **zaspitate kao žensko, probudite se kao muško** ... Letite avionom pola sata i sletite na isto mjesto 5 tjedana ranije... 4. denzitet oslobađa nekoga od iluzije “vremena” kako ga vi VOLJNO percipirate. ...Zamislite vožnju prema Novom Meksiku automobilom, “preskakanje” i stizanje umjeto toga u San Diego, ili Santa Fe... obresti se u Moskvi, umjeto toga. [Kasiopejci, 1996.]

I sigurno u toj realnosti transmutacija olova u zlato ne bi predstavljala neko natezanje! Ključ je izgleda

u pristupu 4. denzitetnoj realnosti, i to zahtijeva transmutaciju alkemičara! No, vratimo se našoj diskusiji: Nakon Cansalietove posjete enklavi alkemičara, navodno negdje u Pirinejima, Gerard Heym je rekao da je on imao jedino blijeđa sjećanja na doživljaje u Španjolskoj. kao da je nad njim bila primijenjena neka hipnoza da zaboravi detalje koje je tamo vidio i što mu je rečeno. (Zašto nismo iznenađeni?!) Poanta ove recitacije jest da je tamo bilo mnogo dobro provjerenih priča o čudnim stvarima o alkemiji izviještenih od strane pouzdanih svjedoka, i da se priče nastavljaju u nekoj vrsti “podkulture” sve do današnjih dana. Nešto SE događa, i to već VRLO dugo vremena! I tako je Fulaknellijev trag završio u Pirinejima. Već sam znala da su Pirineji jedno zanimljivo mjesto zbog Baska. Također sam došla do usporedbe baskijske psihologije i maske od žada koja je otkrivena u Meksiku. Trag je postajao vrlo zanimljiv... Otprilike u to doba, gledala sam video o navosnom otkriću Davida Hudsona, iako je tu bilo nekih elemenata priče koji se baš nisu uklapali. Uprkos toga, nakon prikupljanja svih tih podataka, mislila sam da sam spremna zamoliti Kasiopejce da mi daju sljedeći niz naznaka:

Citat:

P: Idemo natrag, kad smo govorili o jami na Oak Islandu, i kad ste zatražili od mene da napravim neko istraživanje o tome, i odgovori su proizašli da je odgovorna grupa bila alkemičari. Da li je to točno?

O: Da.

P: Da li je jedan od umješanih bio Nicholas Flamel?

O: Da.

P: Da li je istina da je enklava alkemičara bila negdje na Pirinejima?

O: Da.

P: Da li su ti alkemičari koristili moć kao i David Hudson da bi poboljšali svoju dugovječnost i svoje fizičko zdravlje?

O: I da bi kontrolirali.

P: Da li je bilo ljudi u toj enklavi koji su živjeli doslovce stotine, ako ne i tisuće godina?

O: Neodređeno.

Sada, gledajući ovako retrospektivno, shvaćam da su Kasiopejci vrlo nježno ukazivali na otvaranje izvjesnog puta... smjera proučavanja i učenja koji je trebao imati enormne implikacije. I najčudnije od svega, veze “Arkadije” “sekte”, i “alkemije” postale bi središnji motiv Najveće Zagonetke od svih – potrage za Svetim Gralom. A sve je počelo na Hrastovom Otoku {Oak Island}

Prijevog poglavlja 13 - EQ@2009